

DECEMBER 2025

HET MAGAZINE VOOR (OUD)LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813



DE LIMBURGSE JAGER



75 Jaar RLJ

Limburgse Jagers
winnen met vechten

Kolonel Antoni, de oprichter
van ons regiment

COLUMNS

- 03 Voorwoord Regiments- en Bataljonscommandant
- 54 Nawoord voorzitter RLJ

NVHR

- 04 75 jaar regiment Limburgse Jagers
- 10 Beëdiging in Oirschot
- 36 Kinderweekend 2025
- 51 Historische collectie
- 52 In memoriam

OP OEFENING

- 14 Saber Junction 2025 B-Compagnie
- 18 SOB II C-Compagnie
- 24 Iron Bull ODB 42 BLJ

TRAINING

- 20 Fit to Fight, Fit to Lead D-Compagnie

WEDSTRIJD

- 26 Bartelsbeker
- 30 Menno van Coehoorn
- 32 Griffin Strike

HERDENKING

- 38 Indië herdenking D-Compagnie

GESCHIEDENIS

- 40 Kolonel Antoni

MUZIEK

- 46 Onze regimentsmuziek

55 BESTUUR EN AFDELINGEN

COLOFON

Artikelen en foto's: zie artikelen

Redactie: Sgt1 Dijkmans

Opmaak: Ben Janssen

Druk: drukkerij Gijseberg - Maasmechelen - www.gijseberg.be

Voorzijde: Sniper in Wattens, Oostenrijk | Sgt1 Dijkmans

Binnenzijde: Uitleg tijdens static show 75jaar RLJ | Sgt1 Dijkmans

Achterzijde: Escorte uitzendvlag tijdens beëdiging Roermond | Sgt1 Dijkmans





Een jaar om te koesteren.

Luitenant-kolonel Marcel Kerstens
Commandant 42 Pantserinfanteriebataljon Regiment Limburgse Jagers

Regimentsgenoten, beste Limburgse Jagers,

Als ik terugkijk op de afgelopen 12 maanden, dan zie ik een bijzonder intensief, succesvol jaar voor 42BLJ, en een waardig jubileumjaar voor ons Regiment Limburgse Jagers. Een jaar om te koesteren. Een jaar van grote oefeningen en twee rotaties *Operatie Interflex*. Maar helaas ook het jaar waarin we door een tragisch ongeval tijdens *Bastion Lion* veel te vroeg afscheid namen van Delano Minten. Dat hij voor altijd in de gedachte van de *Familie de Jager* blijft, maken we in april 2026 concreet door op het oefenterrein *Guz Altmark* een gedenkteken voor hem op te richten.

Een jaar staan wij inmiddels met onze *enablers* op 10 dagen *Notice To Move*. Een opdracht die 'terug is van weggeveest', die we de komende jaren nog zullen hebben en die het uiterste van ons vakmanschap, fysieke en mentale kracht, leiderschap en een innovatieve *combat mindset* eist. En dus zorgen wij dat we er klaar voor zijn, altijd, in alle opzichten. Gereed om ingezet te worden, gereed voor *warfighting*, gereed om te winnen. Dat traiden we tijdens grote oefeningen als *Bastion Lion* en *Saber Junction* en tijdens SOB's.

Dat Limburgse Jagers winnen met vechten lieten we zien bij de Manoeuvrevaardegheidwedstrijden. Sinds de eerste editie in 2019 zijn deze wedstrijden in relatief korte tijd uitgegroeid tot een fenomeen voor de manoeuvre-eenheden die in competitieverband hun infanterievaardigheden kunnen testen. Ze zijn de ideale graadmeter om te zien

waar je als individu en eenheid staat. Vol trots blinken eind 2025 de eerste prijzen van de deze wedstrijden (weer) in ons Heimbetrieb: de *Van Wiggen Trofee* (voor de beste teams van dezelfde eenheid bij het OK Geweer- en pistoolschieten), de *Bartelsbeker* (voor beste te voet optredende infanteriepeloton), en de *Menno van Coehoorn Trofee* (voor beste mortiergroep). Deze topprestaties maakten we compleet met de *Griffin Strike Cup*: de eerste prijs in de internationale *Fire Support Team*-wedstrijd. 4 op een rij!

Dit jaar vierden we ook ons jubileum: 75 jaar Regiment Limburgse Jagers. Een mijlpaal die het NIMH voor ons vastlegde een prettig leesbaar, kleurrijk boek. Een boek dat aansluit op de vorige regimentsboeken. De nadruk in dit nieuwe regimentsboek ligt bewust op de laatste decennia en hoe ook die periode in onze historie ons bindt: de jaren in Seedorf, onze missies en operaties in voormalig Joegoslavië, Irak en Afghanistan, Koeweit, in West-Afrika en in Litouwen. In 2025 was onze verbondenheid met onze geschiedenis, met elkaar en met de provincie Limburg zichtbaar tijdens de Regimentsmaaltijden, in de Regimentsweek, tijdens beëdigingen en medaille uitreikingen, tijdens herdenkingen en tijdens de onthulling van het Kolonel Antoni-beeld. Ook in 2026 zullen we nieuwe bladzijden aan onze al rijke geschiedenis toevoegen.

Limburgse Jagers, na de prestaties van 2025 is nu vooral belangrijk te genieten van het winterverlof, samen met jullie thuisfront. Want tijdens al onze presta-

ties, oefeningen en operaties hielden zij het thuisfront draaiend. Zij zijn essentiële steunpilaar in de *Familie de Jager*. Dat verdient onze aandacht en waardering.

Voor elkaar, altijd!

ONZE REGIMENTSWEEK: 75 jaar Limburgse Jagers



Deze week was voor ons als Limburgse Jagers een bijzondere mijlpaal. 75 jaar bestaan van ons regiment. Maandag kwamen we met het bataljon aan en begonnen we meteen met het opbouwen van onze slaapplek. Onze slaapplek was op een grasveld achter het kartencentrum All-in Echt. Met de eenheid hebben wij op het grasveld meerdere boogtenten met veldbedden opgebouwd. De veldbedden waren top zodat je niet op de grond moest slapen. Alleen in de boogtenten was het best heet, dat was wel wat minder. De boogtenten hebben we op een ontspannen manier opgebouwd met muziek erbij. Kartencentrum All-in Echt had meerdere activiteiten die wij in de avond konden doen. Denk hierbij aan: Bowlen, Karten, Laser gamen en een Escape room. Hier hebben wij ons in de avonduren goed vermaakt.

Dinsdagochtend brachten we een bezoek aan oorlogsmuseum Overloon. Het was indrukwekkend om te zien hoe onze geschiedenis zo dichtbij is en hoe het verleden niet vergeten wordt. 's Middags gingen we op Battlefield tour in Roermond. Tijdens de Battlefield tour gingen we langs drie belangrijke punten uit de geschiedenis. Op elk van deze punten stond een pelotonscommandant die daar een verhaal had voorbereid over die specifieke plek en wat daar tijdens de oorlog gebeurd is. Met bijvoorbeeld een kaart van de locatie of foto's van de mensen die daar zijn gesneuveld en/of een verschil hebben gemaakt. De verhalen waren interessant, maar het was flink warm die dag. Toch hebben we er het beste van gemaakt. Tijdens de Battlefield tour gingen we langs drie belangrijke punten uit de geschiedenis.

Woensdag stond de sportdag op het programma. In eerste instantie was de motivatie voor de sportdag wat laag; met de hitte hadden we niet zoveel zin om te sporten. De sportdag was ludiek ingedeeld, zodat je toch de hele dag in beweging bent, maar omdat er leuke en grappige opdrachten doorheen zaten was je veel minder bezig met het weer dan wel met het sportmoment voor de opdracht. Gelukkig waren er ook veel wateractiviteiten georganiseerd, wat ervoor zorgde dat iedereen plezier had en we lekker konden afkoelen. Het was mooi om te zien hoe we als compagnie elkaar motiveerden en samen nieuwe herinneringen hebben gemaakt.

Donderdag was een van de hoogtepunten wij hebben meerdere Static-Shows verzorgd in Roermond en Echt. Bij de Static-Show waren er meerdere stations waar mensen langs konden gaan om te kijken. Zo was

er een station met voertuigen, waarbij ze bij elk voertuig een los station hadden gemaakt. Er stonden vier voertuigen bij de show: Bushmaster, Boxer, Fennek en een CDI bij elk voertuig stonden twee man om mensen mee te nemen in en op de voertuigen en eventuele vragen te beantwoorden. Het station met alle wapensystemen trok vooral de aandacht van de jeugd. Die vonden dat natuurlijk vet om vast te houden en er foto's mee te maken. De kinderen waren ook veel te vinden bij het station camoufleren, waar zij zichzelf groen konden laten verven. Het was bijzonder om te merken hoe oprecht geïnteresseerde mensen naar ons kwamen kijken, vragen stelden over onze wapens en ons vak. Nog mooier was het moment dat een aantal veteranen langskwamen. Met mooie, indrukwekkende en grappige verhalen over hun diensttijd. Het voelde als een mooie verbinding tussen het verleden en het heden. 's Avonds slokten we de dag af met een BBQ waar zowel actieve jagers als veteranen samenkwamen. Hier kreeg het regiment een schilderij uitgereikt ter ere van het 75 jaar bestaan. De avond stond helemaal in het teken van verbondenheid, verhalen delen en trots vieren.

Vrijdagochtend hebben we alles afgebroken en teruggegaan naar de RVS. In de bus hebben we teruggeblikt op een geslaagde week met grappige anekdotes.

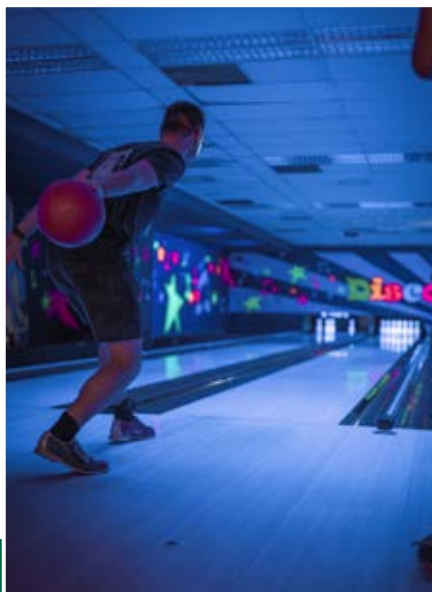
Deze Regimentsweek was meer dan een jubileum. Het was een viering van wie we zijn en waar we voor staan. Daar ben ik ontzettend trots op.

"Voor elkaar, Altijd!"



75 JAAR RLJ

Regimentsweek



75 JAAR RLJ

Regimentsweek





Tijdens de jaarlijkse Regimentsweek stond ook dit jaar de sportdag weer garant voor fysieke uitdaging, teamwork en een flinke dosis competitie. Onder een stralende zon verzamelden de compagnieën zich aan de waterkant voor een reeks activiteiten die niet alleen het lichaam, maar ook de samenwerking bevorderde.

De dag begon met het bouwen van eigen vloten, waarbij creativiteit en technische inzicht samen moesten komen. Binnen een

strak tijdsbestek moesten er drijvende constructies worden gebouwd die stevig genoeg waren om de hele ploeg te dragen én een parcours over het water te voltooien. Sommigen hielden het hoofd boven water..... anderen iets minder.

Na het vlotvaren - waarbij nat worden eerder regel dan uitzondering was - volgden klassiekers als touwtrekken en gewichten tillen. Het touwtrekken bracht de nodige strijd lust naar boven, met luid gejuich van aanmoedigende collega's aan de zijlijn. De gewichtenproef testte pure kracht en uithoudingsvermogen, maar ook hier bleek dat samenwerking en tactiek minstens zo belangrijk waren als spierkracht.

De sportdag was een perfecte weerspiegeling van waar het in ons regiment om draait: kameraadschap, inzet en het verleggen van je grenzen met een dosis plezier!

Voor elkaar altijd!



SLUITING JUBILEUMJAAR EN PHAFFDAG

Tekst: Adjutant Smit (Bataljons Adjutant)

Op vrijdag 21 november 2025 sloot het Regiment Limburgse Jagers met een aantal mooie uitreikingen en een onthulling van het beeld van onze oprichter Kolonel Anthoni het jubileumjaar af. In de bioscoop opende de Regimentscommandant de dag voor het bataljon en haar gasten, onder wie de Gouverneur van Limburg en burgemeesters van Roermond en Weert, NIMH, veteranen en oudgedienden van het Regiment.

Na de opening gaf het NIMH een presentatie over het boek '75 jaar Regiment Limburgse Jagers'. Dit mooie boek is uitgereikt aan de Regimentscommandant, de Regimentsadjutant en de Regimentsoudste. Aansluitend hebben de gasten dit boek ook ontvangen samen met de herinneringscain 75 jaar.



Daarna is het gezelschap naar het museum verplaatst waar een naambord is onthuld voor het pleintje van het museum. Dit heet vanaf nu het 'Nico Vroomplein'. Dit als waardering voor zijn jarenlange inzet voor het Regiment.

Op het navolgende àppel heeft de Gouverneur van Limburg in zijn speech de verbondenheid tussen het Regiment en provincie weer eens aangehaald. Limburg heeft het Regiment een prachtig beeld geschonken van onze oprichter de Kolonel Anthoni. Dit beeld staat nu trots op onze àppelplaats. Hij kijkt naar ons monument en onze gevallen kameraden.



Met deze mooie dag kijken we terug op een geslaagd jubileumjaar, waarin we begonnen zijn met de opening in Maastricht, een regimentsweek in Echt waar ook de grote reünie was. Ook hebben we verschillende plaatsen aangedaan in de Provincie Limburg met mini-opendagen en een beëdiging in Roermond waar we de Majoor b.d. Jan Bijl als Limburgse Jager van Verdienste mochten benoemen.

Voor elkaar, altijd!

BEËDIGING 23 SEPTEMBER ROERMOND

Tekst: Sergeant-Majoor Erik (S1)

Op een stralende nazomerdag vond op 23 september de derde beëdiging van dit jaar plaats in de 'geboorteplaats' van ons Regiment. De Overste Kerstens memoreerde in zijn speech ook naar de geschiedenis van ons Regiment en de band die wij hebben met Roermond. Kolonel Antoni, de eerste Regimentscommandant, richtte ons Regiment op in Roermond op de Ernst Casimir Kazerne. De plaquette die hieraan herinnert, hangt aan de muren van het huidige Outlet Center Roermond.

Om de geschiedenis en de band met Limburg, maar zeker met Roermond extra te benadrukken waren op deze dag behalve de burgemeester van Roermond, ook de Gouverneur Roemer en de Antoni gewaardeerde uitgenodigd voor deze waardevolle ceremonie.

De dag stond uiteindelijk in het teken van de militairen die vandaag toe zouden treden tot het Regiment. De militairen leggen hierbij de Eed of de Belofte af, waarbij zij met het hand aan het vaandel zich uitspreken naar de collega's van het Regiment en daadwerkelijk toe treden tot Familie de Jager. Door het uitspreken van de Eed of Belofte, stellen de te beëdigden militairen zich in dienst van Nederland, zich houden aan de wetten en regels. Door het toetreden tot de Familie de Jager, krijgen zij ook het vertrouwen, dat wij als Limburgse Jagers op elkaar kunnen rekenen, ook onder de moeilijkste omstandigheden.

Hierbij sprak de 'moeder van het Regiment' Marianne Krist ook onze nieuwe Limburgse Jagers toe. Hierbij benadrukte ze nogmaals dat het, zeker in de huidige tijd, geen normale baan is en dat er absoluut gevaren zitten aan het werk als militair.

Naast het feit dat we nieuwe Limburgse Jagers mochten verwelkomen binnen het Regiment, stond er op deze dag ook nog een andere mooie gebeurtenis op de planning. Deze dag werd namelijk ook de uitreiking van de Eretitel: Limburgse Jager van Verdienste uitgereikt aan Majoor b.d. Jan Bijl. Jan is al vele jaren nauw betrokken bij het Regiment. Eerst in functies binnen het Bataljon, daarna veelal als vrijwilliger in diverse functies bij het Regiment. De letterlijke woorden van de Overste waren dan ook: "Jan, jij bent met jou inzet, toewijding voor het Bataljon en het Regiment de verpersoonlijking van onze lijfspreuk". "Voor elkaar, altijd!"

Als afsluiting van de gehele ceremonie en deze mooie dag, feliciteren wij onze nieuwe Limburgse Jagers met deze mijlpaal in hun militaire loopbaan. Draag ons embleem met eer, trots en toewijding. Want dat doen wij Limburgse Jagers!











SABER JUNCTION 2025

Een realistische training in uithoudingsvermogen en samenwerking

Tekst | Kapitein Niels (compagnies commandant Bravo compagnie)

Van 25 augustus tot en met 19 september nam het Bravo Team deel aan de oefening SABER JUNCTION (SAJU) op het oefenterrein van Hohenfels in Duitsland. Met 8.000 militairen en meer dan 1000 voertuigen uit 16 verschillende landen was SAJU een van de grootste oefeningen van 2025. Middels een doorlopend scenario van 12 dagen werden de eenheden getraind op het gebied van defensieve en offensieve operaties in zowel urban als rural terrein. De oefening stond met name in het teken van het vergroten van de algehele paraatheid en het verbeteren van de interoperabiliteit tussen de verschillende landen.

Het Bravo Team trad tijdens SAJU aan als een samengestelde eenheid met jagers uit alle compagnieën. Het team maakte deel uit van 17 Battlegroup (17BG), dat op haar beurt onderdeel was van het Amerikaanse 2nd Cavalry Regiment (2CR). De opposing forces (OPFOR) bestonden voornamelijk uit Amerikaanse en Georgische eenheden, verdeeld over ruwweg twee battlegroups. Tijdens het twaalfdaagse scenario wisten zij ons flink onder druk te zetten, waardoor alle aspecten van het militair optreden aanzienlijk werden getest.

Voorwaartse doorschreiding

Tijdens de voorbereiding werd onze flexibiliteit al behoorlijk getest. Omdat het scenario al liep toen wij aan het commandovoering proces startten, moesten plannen en orders voortdurend worden aangepast aan de snel veranderende situatie. Uiteindelijk wisten we de afstemming met de neven- en

naasthogere eenheden goed op elkaar af te stemmen en konden we de startlijn over.

De eerste opdracht voor 17BG was het ondersteunen van een voorwaartse doorschreiding van drie Amerikaanse battlegroups. Onze eenheid kreeg de taak een SCREEN te vormen - het beveiligen van routes en doorgangen om vijandelijke bewegingen vroegtijdig te detecteren. Daarnaast diende we de verschillende routes te markeren en de verschillende passage points (PP) te bemannen.

Vanwege de verschillende radiosystemen was de communicatie met de Amerikaanse eenheden aanvankelijk een uitdaging. Met een aantal eenheden konden we geen goede verbinding krijgen, waardoor het voeren van de juiste herkenningstekens eigen troepen en het correct identificeren van verschillende voertuigen essentieel waren om

blue-on-blue te voorkomen. OPFOR probeerde meermaals om de doorschreiding te verstoren met offensieve acties tot pelotonsgrootte, maar uiteindelijk had dat slechts beperkt effect. De doorschreiding was een succes en aansluitend verplaatste het team naar Assault Position (ASLT PSN) BULLDOG voor herbevoorrading en een nieuwe commandovoering cyclus - de stilte voor de storm.

“Als Nederlandse krijgsmacht zijn we écht goed in ons werk.”

Slag om “The Tip of Florida”

De volgende opdracht liet niet lang op zich wachten. In de nacht van 5 op 6 september kreeg 17 BG de taak om de “The Tip of Florida” te veroveren - een beheersend terreindeel dat cruciaal was voor de verdere opmars van 2CR.

Eerdere Amerikaanse pogingen waren mislukt. Nu lag de uitdaging bij Ateam en Bteam, die zij aan zij door het bosrijke en heuvelachtige terrein moesten oprukken. Tijdens de opmars naar het uitstijggebied werden we direct aangegrepen op de flank. Ondanks verliezen slaagde het gros van het team erin het uitstijgpunt te bereiken en uitgestegen verder te vechten.

De gevechten waren fel. Vijandelijke voertuigen, waaronder een tank, werden op korte afstand uitgeschakeld door de SRAT-schutters. Ook de boordwapens wisten aanzienlijke verliezen aan de vijand toe te brengen. De pelotons wisten ondanks de vijandddruk een linie te vormen en rukten gestaag op door het heuvelachtige terrein. Toch bleek de vijand goed voorbereid: goed voorbereide opstellingen in combinatie met hindernissen zorgden er voor dat we nét niet tot de ‘Tip of Florida’ konden oprukken. Bovendien werden de uitgestegen elementen van het team vlak voor invallen duister volledig door OPFOR omsingeld. >>





In overleg met het bataljon werd besloten om door de omsingeling heen te breken en aansluiting te zoeken met het Ateam. Tijdens deze manoeuvre ontstond een hevig vuurgevecht met OPFOR op zeer korte afstand. Beide partijen leden verliezen, maar uiteindelijk trok het Bteam aan het langste eind en vond het aansluiting met het Ateam. De daaropvolgende dagen hielden de mannen stand in hun posities - twee koude, zware nachten waarin de vijand meermaals probeerde om onze linies te breken. Tevergeefs.

In de verdediging: standhouden onder druk

Na overdracht van de posities aan Cteam kreeg Bteam de kans om te herbevoorraden. Lang duurde de rust niet, want al snel volgde de volgende opdracht: de verdediging van het zuidelijk deel van het vak van 17BG.

Het plan was duidelijk: Ateam en Bteam op linie, Cteam in een GUARD in front en Dteam in de diepte met antitankmiddelen om OPFOR te verstoren. Het geniepeloton groef een indrukwekkende tankgracht dat nagenoeg niet te doorbreken was. Hierdoor werd OPFOR gedwongen om het dichte bos

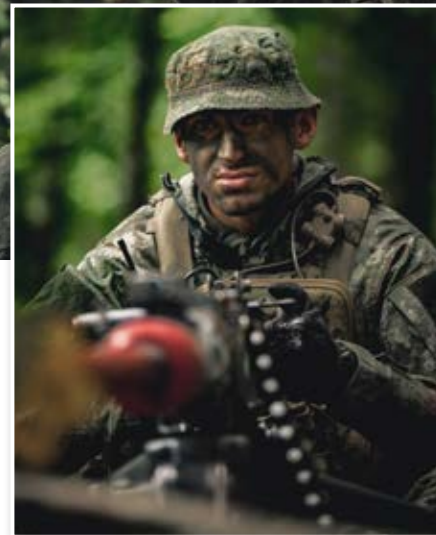
en de heuvels in te trekken - precies waar wij ze wilden hebben.

Op 10 september, bij het aanbreken van de dag, begon de vijandelijke aanval. Direct kwam de druk vol op onze linie te staan. De pelotons vochten hardnekkig, gesteund door de 81mm mortieren en de snipers, die in het vijandelijke achtergebied meerdere doelen uitschakelden. Ondanks zware verliezen hielden de pelotons stand en wisten ze alle aanvallen van OPFOR af te slaan. De verdediging was geslaagd - tijd om opnieuw in de aanval te gaan.

Laatste fase: OBJ GOLD en COP HAASLA

In de slotdagen van SABER JUNCTION ging 2CR in de aanval. Voor deze fase kreeg 17BG drie doelen toegewezen: vermeerster OBJ COPPER (Cteam), OBJ SILVER (Ateam) en OBJ GOLD (Bteam).

Voorafgaand aan de opdracht kregen we versterkingen om onze gevechtskracht weer op niveau te brengen. De opmars naar OBJ GOLD verliep moeizaam; het terrein was slecht begaanbaar vanwege de regen in combinatie met het reliëf en de vele gebruikssporen van de afgelopen dagen. Onze snipers vonden echter een route die



grotendeels begaanbaar was voor het gros van onze voertuigen, waardoor we toch op de juiste locatie terecht kwamen.

Tijdens de aanval op OBJ GOLD schakelde Bteam meerdere vijandelijke voertuigen uit en bereikte rond middernacht de top van de heuvel; het object was veroverd. Tijdens de daaropvolgende ochtend kwam het bevel om door te stoten naar Combat Outpost (COP) HAASLA, het laatste bolwerk van OPFOR. De Amerikaanse battlegroups waren ten noorden van de COP vastgelopen, waardoor 17BG het moest overnemen.

Onder hevig vijandelijk vuur wist de genie een doorgang te maken door een mijnenveld, waarna Bteam met vier pelotons - drie Boxerpelotons en één Zwaar Wapenpeloton - de aanval inzette. Vanuit een vuurbasis wisten eenheid 6 en de snipers de vijandelijke stellingen te onderdrukken, waarna de





drie Boxerpelotons inbraken vanuit het noorden. De pelotons vochten zich stap voor stap door het oord en na een aantal uren van intensieve straatgevechten was COP HAASLA veroverd. De laatste vijandelijke weerstand was gebroken.

Lessons Identified

SABER JUNCTION 2025 was een zware, maar bijzonder waardevolle oefening. Het twaalfdaagse scenario liep onafgebroken door en op elke ontwikkeling moest een passende tactische oplossing gevonden worden. Dit was een best lastige opgave omdat OPFOR overal leek te zijn; we werden geconfronteerd met gevechtseenheden op ons front en de flanken en met militias en Special Forces in het achtergebied. De kleine zelfstandige eenheden in ons achtergebied slaagden er meerdere malen in om de teams aan te grijpen in hun Assault Positions, waardoor onze gevechtskracht langzaam maar zeker afnam. Daarnaast waren ze behoorlijk succesvol in het aangrijpen van onze logistieke elementen, waardoor we gedurende het gehele scenario voor logistieke uitdagingen kwamen te staan. We hadden hier geen goed antwoord op omdat 2CR niet over genoeg gevechtseenheden beschikte om de continue offensieve

/defensieve operaties uit te voeren én tegelijkertijd het achtergebied te beveiligen. De kwetsbaarheid van onze logistiek was een van de eerste en meest belangrijke lessons identified die we meenemen uit SABER JUNCTION.

De tweede lesson identified die ik wil benoemen, is het nut en belang van de juiste inzet van kleine zelfstandige eenheden op het gevechtveld. De vijand wist deze elementen goed in te zetten, maar ook onze snipergroep heeft meerdere malen een aanzienlijk effect gehad op het gevecht. Eenheden die langere tijd onder hoge druk worden ingezet verliezen uiteindelijk een deel van hun concentratie en scherpheid door onder andere gemakzucht of vermoeidheid. Hierdoor worden ze kwetsbaar en dit stelt kleine, zelfstandige en disciplineerde eenheden (zoals onze snipergroepen) in staat om door hun beveiliging heen te komen. De schade die ze vervolgens aan kunnen richten met zowel direct als indirect vuur kan aanzienlijk zijn en eenheden langdurig buiten gevecht stellen.

De derde lesson identified die ik wil aankaarten is dat wij als Nederlandse krijgsmacht écht goed zijn in ons werk. Hoewel

wij relatief klein zijn qua omvang op het gebied van personeel en materieel, zijn we doorgaans wel goed getraind en dat maakt echt een verschil. Tijdens de After Action Review gaf OPFOR aan dat de Nederlandse eenheden erg goed waren in zowel het vasthouden als vermeesteren van het terrein. De meeste successen die zij boekten waren niet in onze sectoren, maar in die van onze Amerikaanse neveneenheden. Dit onderschrijft dat kwaliteit nog steeds een belangrijke factor is en dat kwantiteit slechts beperkte waarde heeft als het niet juist wordt ingezet of geleid.

De combinatie van lange duur, uitdagend terrein en een multidimensionaal scenario bood talloze leermomenten. Niet alleen op het gebied van tactiek, maar vooral op het gebied van interoperabiliteit en logistiek.

Het Bravo Team kijkt terug op een intensieve maar succesvolle periode in Hohenfels. SABER JUNCTION bewees dat flexibiliteit en vakmanschap onmisbaar zijn - binnen elk gevecht, in elk terrein en met elke partner.



MIJN ERVARING VAN SOB ALS DIENJAAR



SLD 2 Marnix (Dienjaar)

Met de Charlie compagnie ging ik mee op SOB II 2025. Voordat we daadwerkelijk naar Duitsland gingen rijden moest er natuurlijk goed worden voorbereid. Dat werd gedaan doormiddel van POD's (Praktijk Oefendagen). Bij deze drie dagen werd alles behandeld en herhaald wat we op de baan in grote lijnen gingen doen. Dit was zeker nodig om alles weer goed op te frissen bij de maten die uit de MFO kwamen. Maar voor mij was het zeker van belang aangezien ik geen MFO heb gedaan. In die drie dagen heb ik enorm veel geleerd. Er was een aardig groot verschil in kennis tussen mij en de rest, maar dat werd opgelost door de uitgebreide uitleg van de sergeanten en korporaals. Ook hebben de gasten uit de groep veel geholpen met de vragen die ik had.

Wel was ik erg benieuwd hoeveel ik daadwerkelijk mee kon doen op de SOB. Vooral omdat er maar beperkt tijd was op de baan en de beroepsmilitairen natuurlijk voorrang hebben. Eenmaal aangekomen in Duitsland werd het duidelijk dat ik alle runs gewoon mee kon doen. Daar was ik erg blij mee, want andere dienjaarsoldaten uit andere

groepen sprongen niet mee en moesten ontvangstfunctionaris zijn of munitie op en aftoppen etc. Kortom, dan hadden de twee weken er heel anders uitgezien. Dit omdat deze jongens niet aanwezig waren bij de POD's. De eerste dag gingen we de wapens inschieten. De volgende dagen daarna gingen we steeds wat moeilijkere banen op en het niveau op individueel en groep gebied werd steeds meer uitgedaagd. Wat voorbeelden hiervan: het zelf inzicht krijgen en keuzes maken als je niet goed gepositioneerd (VUPO) bent of je maakt een fout die je dan moet recht trekken tijdens de run, zonder dat het de run beïnvloed.

“Een erg mooie ervaring die ik zeker niet had willen missen.”

Ook was er een moment dat we op linie achterwaarts gingen springen, maar dat je je buddy niet meer naast je zag door een dicht bebost strookje. Dat vraagt vertrouwen en inzicht. Ik vond zelf dat dit erg goed

ging met mijn groep. Zeker omdat we niet zoveel ervaring hadden. Dat kwam doordat iedereen zijn uiterste best deed, maar ook doordat we goede feedback kregen van de korporaal.

De runs waren echt heel erg gaaf om te doen en het was echt een mooie en leerzame ervaring. We konden helaas niet elke dag op de baan runs maken omdat we met veel groepen waren, dus deden we ook andere dingen zoals sporten, droog oefenen en ZHKH etc. In het weekend gingen we op vrijdag barbecueën en andere leuke activiteiten.

De zaterdag werden we naar de stad Hamburg gebracht met de bus. Dit was enorm leuk. De zondag gingen we naar het concentratiekamp in Bergen-Belsen. Erg indrukwekkend om te zien en goed om bij stil te staan. Kortom, een erg mooie ervaring die ik zeker niet had willen missen!



MENTALE FORMING BINNEN DE DELTA "ZWARTE PANTER" COMPAGNIE Fit to Fight, Fit to Lead

Tekst | Sergeant-Majoor Kyle (Sergeant-Majoor Opleidingen, Delta Compagnie)

Binnen de Delta "Zwarte Panther" Compagnie staat één ding centraal: altijd inzetbaar zijn, fysiek én mentaal. Als onderdeel van 42 Bataljon Limburgse Jagers dragen wij de verantwoordelijkheid om - wanneer het moment daar is - Nederland en haar bondgenoten te kunnen verdedigen. Daarvoor is het niet genoeg om alleen fysiek sterk te zijn; onze mensen moeten ook beschikken over mentale kracht, zelfinzicht en de vaardigheid om onder druk te blijven functioneren.



Van 8 september tot en met 3 oktober organiseerden wij daarom de militaire mentale vormingsweken bij de Dcie: een vierweekse training waarin we investeerden in mentale fitheid, zelfvertrouwen, weerbaarheid en leiderschap. Het programma is ontwikkeld vanuit de doctrine mentale vorming en richt zich op het vergroten van de mentale vaardigheden van onze militairen op niveau I/II en III

Leren, toepassen en ervaren

De eerste drie weken stonden in het teken van aanleren, oefenen en toepassen van mentale technieken in een niet-militaire omgeving, maar wél met militaire uitrusting. De vierde week bracht alles samen in een doorlopende oefening in de omgeving van Maastricht - met een realistische vijand als leidraad: het Russische optreden.

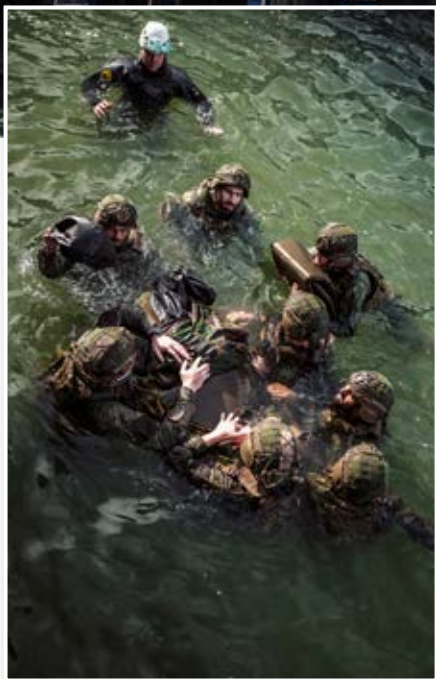
Ons doel: onze militairen mentaal vaardiger maken, hun "rugzak" vullen met praktische tools om zichzelf inzetbaar te houden in moeilijke omstandigheden, en hen helpen beter te functioneren onder druk - of dat nu is tijdens een oefening, uitzending of daadwerkelijke inzet.

Ook onze kaderleden en junior leiders werden intensief geschoold met steun van het ECLD. Thema's als groepsvorming, feedback, leiderschap, communicatie en effectief evalueren vormden de rode draad door het programma. Want sterk leiderschap begint bij inzicht in jezelf én je team.

WEEK 1 - Doelen stellen, zelfspraak en spanningsregulatie

De eerste week stond in het teken van mentale basisvaardigheden. We behandelden theorie en praktijk rondom doelen stellen, zelfspraak en spanningsregulatie. Onze mensen leerden ademhalings technieken, gevolgd door een ijsbadtraining waarin deze technieken direct werden toegepast. Daarnaast oefenden we in het thema Russische offensieve optreden, met het graven van operationele gevechtsposities ter bescherming tegen vijandelijk vuur.





Marsen, fysieke trainingen en MZV inzet training (militaire zelfverdediging) in de loopgraven van de Oirschotse Heide maakten deze eerste week compleet. Een pittige start, maar één die direct liet zien dat mentale controle de sleutel is tot fysieke prestatie.

WEEK 2 - Focus en visualisatie

De tweede week draaide om focus en visualiseren. Militairen kregen theorie, maar vooral praktijk. We maakten gebruik van VR-technologie waarmee deelnemers konden ervaren hoe het is om in een gevechts-

situatie te staan, of om onder hoge druk een bom onschadelijk te maken.

Hoogte speelde deze week een hoofdrol. Op de iconische Hefbrug in Rotterdam voerden onze militairen onder stormachtige omstandigheden (windkracht 6-7) opdrachten uit: mariniersafdalings van 275 meter, een 'Indianenbrug' van 100 meter lengte op 80 meter hoogte boven de Maas, een lef sprongen tussen brugpijlers op 45m boven het water, en zelfs een 20 meter klim middels 2 speleo ladders om 20m hoogteverschil te overbruggen (45 tot 60m)

Deze dag draaide om leiderschap onder druk - om het vermogen om kalm te blijven, elkaar te vertrouwen en te handelen wanneer angst en spanning toeslaan.

WEEK 3 - Emotieregulatie en copingstijlen

In week drie verschoof de focus naar omgaan met emoties en stress. Militairen leerden theorie over emotieregulatie en copingstijlen, maar vooral: hoe ze dit toe passen in praktijk.

We werkten geblinddoekt in het water in het zwembad van de KMA, volgden onbekende routes onder water en oefenden het

functioneren zonder zicht - een directe test op vertrouwen, ademhaling en kalmte.

Tijdens een dag bij STC-Next in Rotterdam kregen we een uitdagend programma voorgeschoteld waarin alle zes mentale triggers terugkwamen: vuur, hoogte, water, het onbekende en kleine ruimtes. De militairen moesten overleven in extreem realistische omstandigheden: van het abseilen van windmolens tot zwemmen in open water met volledige gevechtssuitrusting, inclusief het redden van een collega in een te water object in stormachtig weer. De omstandigheden waren ruw - hoge golven, windkracht 7, en het enige licht kwam van bliksemflitsen. Maar de les was helder: wie zijn hoofd koel houdt, behoudt controle.

We sloten deze week af met een "eetproef" waarin deelnemers geconfronteerd werden met hun grenzen. Meelwormen, sprinkhanen en kakkerlakken stonden op het menu. Niet omdat het moest, maar om te ervaren hoe je geest reageert op afkeer en spanning. Maar voor de eetproef volgde een bijzondere oefening met levende giftige reptielen - geblinddoekt moesten militairen giftige dieren hanteren, enkel vertrouwend op hun ademhaling en mentale rust. >>





WEEK 4 - Toepassing in militaire context

De laatste week vond plaats in de omgeving van Maastricht, waar we alle opgedane vaardigheden samenbrachten in een realistische, militaire setting.

We begonnen met een indrukwekkende lezing van Majoor Marco Kroon, drager van de Militaire Willems-Orde. Zijn verhaal Danger Close raakte iedereen in de zaal. De boodschap: leiderschap is durven beslissen, ook wanneer dat offers vraagt. Deze ochtend zette de toon voor wat komen ging.

Daarna begon een intens driedaags programma: Dag 1 bracht ons in de Geulhemmer grotten, waar militairen zonder tijdsbesef of licht in kleine teams opdrachten uitvoerden. Ze verplaatsten zich door nauwe gangen, klommen, kropen, volgden routes met slechts kaarslicht of tastend aan een touw. Stilte, duisternis en het onbekende waren de grootste tegenstanders. Dag 2 stond in het teken van uithoudingsvermo-

gen: een verplaatsing van 35 kilometer met volle bepakking, maar voor de deelnemers was de totale afstand onbekend, afgewisseld met opdrachten zoals handgranaatwerpen, afstandschatten en kennis over het Russische optreden. Dit alles werd voorgeschied in losse Fragmenten van de routes en diverse kaart soorten. Dag 3 draaide om fysieke kracht en mentale vasthoudendheid in de Curfsgroeve. Klimmen, abseilen, fast-rope en monkeybars onder tijdsdruk - het team moest samen de groeve verlaten voordat de klok stopte. De dag eindigde met een noodsituatie: een te water geraakte "gewonde" moest over een afstand van 3,5 km worden geëvacueerd. Na meer dan 9km speedmars sloten we af met een laatste mars nog 5km naar het bivak. dit alles met volle bepakking

Onderzoek en ontwikkeling

Deze mentale vormingsweken maakten ook deel uit van een TNO- en TGTF-onderzoek naar mentale vorming en groepsdy-

namiek binnen 13 lichte brigade en Defensie. Door onze ervaringen en resultaten te delen, dragen we actief bij aan de verdere ontwikkeling van mentale training binnen de krijgsmacht. De opgedane kennis helpt niet alleen ons, maar ook toekomstige generaties militairen.

Resultaten en trots

Na vier intensieve weken was het resultaat duidelijk zichtbaar: meer zelfvertrouwen, sterkere teams, en leidinggevendenden die in staat zijn om onder druk inspirerend en juist op te treden. Onze militairen hebben geleerd doelen te stellen, te ontspannen onder spanning, en hun emoties te beheersen.

Als sergeant-majoor ben ik trots op de inzet en groei van iedereen die heeft deelgenomen. De Delta "Zwarte Panter" Compagnie heeft opnieuw laten zien wat kameraadschap, doorzettingsvermogen en mentale kracht betekenen in de praktijk.

AAN IEDEREEN DIE DIT LEEST EN ZICH AANGESPROKEN VOELT:

Als je zoekt naar uitdaging, groei, kameraadschap en trots op je vak - dan ben je bij ons aan het juiste adres. Kom werken bij de Delta "Zwarte Panter" Compagnie, 42 Bataljon Limburgse Jagers, en ervaar zelf wat het betekent om fit to fight en fit to lead te zijn.



IRON BULL

Tekst | Sgt Luuk (sergeant onderhoud diagnosticus)

In de week 40/41 namen onze ODB groepen van 42 BLJ deel aan de internationale oefening IRON BULL, georganiseerd door de Logistkschule der Bundeswehr in Duitsland. Deze oefening bracht bergingsspecialisten uit meerdere NAVO-landen samen om kennis, ervaring en werkwijzen uit te wisselen.

Tijdens IRON BULL waren wij met verschillende bergingsmiddelen aanwezig, waaronder de YBZ 3300 en de Leopard 2 bergingstank. Gedurende de week namen we deel aan diverse bergingsscenario's, variërend van technische voertuigbergingen tot complexe situaties in moeilijk terrein.

De oefening bood een uitstekende gelegenheid om onze procedures te toetsen, internationale samenwerking te versterken en elkaars werkwijzen beter te leren kennen. Naast Nederland en Duitsland namen ook teams uit onder meer België, Denemarken, Italië, Frankrijk, Zwitserland, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten deel aan de oefening.

IRON BULL was daarmee niet alleen een waardevolle trainingsweek, maar ook een mooie bevestiging van de sterke samenwerking tussen bondgenoten binnen het NAVO-verband.







BARTELSBEKER

Aan wedstrijden doe je mee om te winnen...

Tekst | Elnt Lester (plaatsvervangend compagniescommandant)

Laat ik eerst even kort het concept van de Bartelsbeker uitleggen. Het is een pelotons infanterie wedstrijd waar in de omgeving van SOB de schietvaardigheid, tactisch vermogen en het optreden als peloton wordt getoetst. Waar dit vroeger een wedstrijd was die gekenmerkt werd door exercitie en regeltjes, is het nu vooral rammen en bezig zijn met je werk. Waar munitie, schietterreinen en organisatie prima is verzorgd. Daarmee zijn 3 prijzen te winnen, overall (Bartelsbeker), schiettechnisch (Prins Bernhard Trofee) en tactisch (Zilveren Laars).

Helaas lijkt het toch altijd moeilijk om het volle programma, tijd van voorbereiding en uitvoering te vinden. Ook dit jaar was het puzzelen hoe een volwaardig infanteriepeloton op de mat te krijgen die voldeed aan de criteria. De Bravo Bulldog compagnie van de Limburgse Jagers was de enige compagnie die nog niet in het bataljons jaarrooster was weg gepland. Al is niks zo veranderlijk als ons werk in deze tijden. BOKL ondersteuning, NAVO top en organieke cursussen en werkzaamheden zorgen altijd voor een peloton wat in beweging is. Gelukkig was er wel ruimte voor een voorbereiding en zo werd er een mooie club samengesteld uit eenheid 4 & 6.

Met prioriteit vanuit het bataljon en de wil om dit jaar te winnen was er daardoor van alles mogelijk. SOB I van dit jaar kon dan ook goed gebruikt worden om de certifice-

ren met dit samengestelde peloton, maar vooral ook weer meters te maken in tactische en schiettechnische manoeuvres. Zo kwam het zelf voor deze SOB dat op zondag na de befaamde weekendbreak in Hamburg er getraind werd op de zondag. De definitie dry-run had geen betrekking gehad op de avond ervoor en het weer die dag helaas. Echter met een duidelijk doel van winnen was een motivatie praatje die dag niet nodig en voelde het alleen of wij konden gaan verliezen door een slechte voorbereidingen en eigen fouten.

Dan de Bartelsbeker zelf. De combinatie van dry-runs, genoeg hydrateren en trainen in verzwaarde omstandigheden zou ons deze week nog wel eens konden gaan helpen. Het kwik zou de eerste dagen niet zakken onder de 20 graden en overdags de 30 graden makkelijk overschrijden. Met een deel-

nemersveld van alle Brigades en natuurlijk een dubbele bezetting vanuit Oirschot met 17 en 42 had het dan ook alles om een mooie strijd te gaan worden. De organisatie had er op de eerste dag alles aan gedaan om een programma weg te zetten dat rekening hield met de warme omstandigheden zonder afbreuk te doen aan ons werk.

Dag 1 was een dag vol met als start een defensief gevecht op baan 103. De manoeuvre om de baan op te komen en zelf in positie te komen, bepaalde grotendeels hoe de actie ging verlopen. Met een spitsgroep die inmiddels zowel het navigeren als de contactaannee aardig onder de knie had, was dit dan ook basisoefening van ons werk. Daarna stond een OVG scenario op het programma wat door een misrekening van het inbraakpunt vanuit de bosrand er voor zorgde dat we sneller meters maakte dan de vijand had verwacht. UGS en plattegronden waren vooraf goed voorbereid wat zorgde voor het constante initiatief op groepsniveau. Vrijheid van handelen in een oord met weinig communicatie en SA die alleen op de grond verkregen kan worden is dan ook echt noodzakelijk. De dag sloten wij af met een MCTC geleide aanval te voet waarbij met heimelijk optreden de vuurbasis zo in positie kon komen dat het element

uitgeschakeld was voordat het bewegend element verrassend vanaf de andere kant kwam en de laatste vijand krijgsgevangen kon maken. Dag 1 succesvol afgerond en de druk werd er in de avond opgezet dat wij daardoor het peloton werden waar jacht op gemaakt moest gaan worden in de rankings.

Dag 2 stond in het teken van de individuele schietproeven waarbij ook de vaardigheidselementen gehaald konden worden en het fysieke parcours. De individuele schietproeven waren een mooi voorbeeld van het toevoegen van een factor waardoor alles verandert. Ondanks de gebrek aan munitie waren, hadden we ruimte gekregen om te kunnen schieten in de voorbereiding en leek dit dan ook een mooie manier om alleen nog even het vaardigheidselement op te halen. Echter dat extra element: druk. Waar wij de dag daarvoor als grote uitdager waren aangewezen, was iedereen nu te veel bezig met de druk die zijn eigen presteren bij dit onderdeel had op het klassement. Het mooie aspect van een wedstrijd die je anders op de schietbaan maar moeilijk kan nabootsen. De punten vielen wat tegen en met een ijzersterke tijd van Lumbl op het fysieke parcours en het kwik op 37 graden was de uitdaging dan ook aan. De organisatie had echt alles gedaan om het zo veilig mogelijk te houden, maar de korte samenvatting was brandblaren op de handen van de rubber tractorbanden flippen en de 6 treeën water die mensen moesten koelen en hydrateren wat helaas niet genoeg bleek. Alles stond dus weer bijna gelijk na dag 2 en daarom was de laatste dag doorslaggevend.



Dag 3 was gelukkig een stuk koeler en gaf ons een rollercoaster. De eerste run was een opmars met Pantzerfaust, Minimi geweld en een toeschouwer die een mooie show verdient. Waar spanning, adrenaline en infanterie normaal staan voor een hoop kabaal, was deze opstart een stukje van discipline en focus. Geruisloos door de loopgraven voorwaarts om vervolgens met 2 losse elementen 30 minuten voorwaarts te gaan. Pantzerfaust schoten die er op zaten waarbij de minimischutters te leken zweven door het terrein en de evaluatie bestond uit een fistbump en knikje door de linie waarbij iedereen het gevoel had dat elk individu zijn ultieme bijdragen had geleverd aan deze pelotonsaanval. Nastomend en adrenaline in de overvolle dump pouches kwam de pelotonscommandant de toeschouwer in burger tegen waarop alleen een verbouwereerde "Goedemorgen" gezonden kon worden. De Generaal BD Peter van Uhm bleef net zo verbaasd achter door deze simpele groet en had zelfs in burger wat meer herkenning verwacht. Hierbij dan ook nog een

oprechte excuses van deze op dat moment net zo verbouwereerde pelotonscommandant aan het adres van de zeer gewaardeerde Generaal.

De tweede run was het compleet tegenovergestelde waardoor wij eigenlijk met het peloton naar de prijsuitreiking afdropen met een ongelooflijk piep gevoel en de indruk dat wij het verkeerd hadden afgesloten.

De prijsuitreiking begon een beetje een-tonig te worden door de vele prijzen die door kazerne Oirschot opgehaald mochten worden voor de onderdelen van de mortieren en snipers. Hierdoor voelde enkel de beste Glock schutter die door ons was gewonnen en het al vergeven zijn van de Prins Bernhard Trofee (11 Lumbl) en de Zilveren Laars (45 Mech) als een anticlimax in deze prijsuitreiking. Het winnen van een overall prijs leek namelijk onhaalbaar met het niet behalen van de subcategorieën die hieronder vielen. Daarom was de blijdschap misschien nog wel groter dat na 32 jaar de prijs eindelijk weer een keer mee mocht met de Limburgse Jagers. Ook waren wij vergeten dat het laatste onderdeel nog afgesloten moest worden en dat was de feestavond. Waar niet alleen de vele dancebattles, meeblerders en biertorens door mensen uit Oirschot gewonnen werden, was vooral het positieve gevoel bij de afsluiting en het positief laten zien van de eenheid de grote winst op de gehele week. Gelukkig ook met de mooie beker die al jaren in omloop is en nu mag pronken in het Heimbetrieb. Want als infanterist doe je mee om te winnen en dan ook nog in je eigen vakgebied.





BATALJON LIMBURGSE JAGERS



MENNO VAN COEHOORN

Dutch best mortar competition

Tekst | Soldaat 1 Timo (stuksbedienaar)

De Menno van Coehoorn is een jaarlijkse militaire mortier wedstrijd waarin mortiergroepen uit verschillende eenheden het tegen elkaar opnemen. De wedstrijd is vernoemd naar de beroemde militair en vestingbouwer Menno van Coehoorn, en draait om snelheid, nauwkeurigheid en samenwerking onder druk. Tijdens dit evenement worden verschillende onderdelen uitgevoerd, die elk een specifiek aspect van het mortier vak testen.

De voorbereiding voor de Menno begon met het behalen van de niveau 2 certificering op ASK (artillerie schiet kamp). Deze certificering houdt in dat je binnen een bepaalde tijd een aangewezen doel moet uitschakelen. De beste presteerders binnen elke mortiergroep worden vervolgens aangewezen als top gun. Dat zijn de schutters die tijdens de Menno van Coehoorn tegen elkaar strijden om te bepalen wie de snelste en meest nauwkeurige schutter is.

Voorafgaand aan de wedstrijd werd er intensief getraind: drie tot vier keer per week in het veld voor niveau 3, en bijna dagelijks voor niveau 2 en de richtersbattle.

De inspanning werd beloond: wij behaalden de eerste plaats met de Menno van Coehoorn (niveau 3), de eerste en de tweede plaats bij de richtersbattle (waarbij twee eigen richters tegenover elkaar stonden) en de tweede plaats bij de Top Gun. De wedstrijd verliep soepel, met over het algemeen de beste tijden.



Onderdelen van de Menno van Coehoorn:

Top Gun (niveau 2):

Binnen elke mortiergroep wordt bepaald wie het snelst en nauwkeurigst is. Deze personen vertegenwoordigen de groep tijdens de Menno in een wedstrijd tussen de beste schutters. Door middel van eigen waarneming proberen zij hun doel zo snel en nauwkeurig mogelijk hun aangewezen doel uit te schakelen.

Menno van Coehoorn (niveau 3):

Hierbij moet elke mortiergroep zo snel mogelijk een stelling innemen en schieten op een aangewezen doel. Tussen door krijg je verschillende vuur missies, waarbij teamwork, communicatie en reactievermogen essentieel zijn. De snelste en nauwkeurigste groep wint

Richtersbattle:

Een toernooi tussen de richters van elke groep, waarbij alle deelnemers één tegen één strijden wie het snelst zijn mortier in de richting kan krijgen. Ook teamgenoten strijden tegen elkaar.





GRIFFIN STRIKE

Tekst | Kapitein Tim (JTAC-I)

Griffin Strike: dé artillerie-oefening in Baumholder, waarbij het Fire Support Team (FST) centraal staat. Gedurende twee weken is alles uit de kast getrokken om de zes deelnemende teams uit Duitsland, Nederland en België naar een hoger niveau te tillen en te peilen wie er het beste presteerde. Uiteindelijk trokken de Jagers van onze D-cie aan het langste eind en hebben de wisseltrofee naar Oirschot meegenomen!

Naast ons team werd 43 Gemechaniseerde Brigade met één team vertegenwoordigd, bracht Duitsland drie teams van hun verschillende brigades in en deden de Belgen met één team mee. Hoewel de oefenge-reedheid van de verschillende teams uiteenliep, lag de uitslag zeer dicht bij elkaar. Een nek-aan-nekrace, tot de laatste dag spannend! Hieronder volgt een verslag van de oefening.

De oefening bestond uit twee delen: een FTX in de eerste week en een LFX in de tweede. Naast de FST's van de brigades bestond de Nederlandse inbreng o.a. uit twee pelotons 155mm van 41 Afdeling Veldartillerie, twee 81mm mortiergroepen vanuit 43 MechBrig en 11 AMB, een drone-team versterkt door oefenvijand en eigen troepen die zorgden voor de integratie tussen manoeuvre en vuursteun in scenariovorm tijdens zowel FTX als LFX.

De Duitsers brachten ook hun 155mm houwitser mee en daarnaast een 120mm peloton. Om ook de integratie tussen

grondgebonden vuursteun en luchtsteun te trainen vlogen er Duitse Tiger gevechtshelikopters en Tornado straaljagers met scherpe munitie. De Belgen namen op hun beurt de 105mm houwitser mee, een getrokken stuk met een fenomenale vuursnelheid. Al met al meer dan genoeg randvoorwaarden om een complete "keten" met complexe scenario's te maken voor de FST's.

Na de logistieke voorbereidingen is het FST 42D aan een stuk door aan hun staart





getrokken. Tijdens de FTX doorliepen ze dagelijks twee scenario's waarin alle facetten van FST techniques, tactics and procedures werden getoetst. In de simulator zat het FST nog in de 'comfort zone': face-to-face praat het een stuk makkelijker en je vindt elkaar snel. Zet dat tegenover een dynamische lane, waarbij een deel van het FST met de CC van 44A cie PIB PJWF en een van zijn pelotons te voet een oord gaat innemen, terwijl de rest van het FST een overwatch betreft achter de eigen troepen om de sector in de gaten te houden. In het oord zit de oefenvijand uiteraard niet stil. Er moet tegelijkertijd artilleriesteun aangevraagd worden en straaljagers ingezet om meerdere vijandelijke manoeuvre- en luchtafweereenheden te neutraliseren. Hier zijn alle teams uit hun 'comfort zone' getrokken. Op de Duitse lane reed de oefenvijand rond in BMP's, 2S1's en Urals om te testen of de FST's hun sector daadwerkelijk scanden, terwijl de druk flink werd opgevoerd met complexe vuursteunaanvragen. Na elke dag twee scenario's te hebben gedraaid, was er weinig tijd voor rust. Op het kamp aangekomen was het na onderhoud na gebruik en een snel diner direct melden voor de volgende bevelsuitgifte van de scenario's van de dag erna. 42D wist dit slim aan te lopen: het hele team was integraal deel van >>





de planning waardoor iedereen in de plaat zat en zijn steentje kon bijdragen.

Na een drukke en succesvolle FTX was er in het weekend - naast een TOZT en logistieke voorbereidingen - ruimte voor gezelligheid. Een internationale social waarbij iedereen zijn indrukken van de eerste week kon uitwisselen en er tijd was om elkaar wat beter te leren kennen. Maandag kon de tweede helft van de oefening beginnen: een LFX waarbij de vuuraanvragen van drie lanes tegelijkertijd gecoördineerd werden door een JFSCC. Na een ietwat stroeve opstart

konden er vanwege een grote inbreng van munitie bijna pauseloos *call for fires* verzonden worden. De vier Tornado's vlogen met, schaarse, 500 pond *high explosive* bommen en een 27mm boordkanon en de Tigers vuurden dagelijks geleide anti-tank raketten af. Hoewel scenario's wat onderhevig waren aan het presteren van materiaal en het JFSCC, compenseerde de hoeveelheid en verscheidenheid aan assets ruimschoots.

Het laatste onderdeel van de competitie was een sportieve afsluiter, waarin 42D tactiek en inzet combineerde om nog een laatste keer alles te geven. In de wandelgangen was al te horen dat het er nog echt om ging op het laatste event. Per lane waren namelijk, in zowel de FTX als LFX, punten te verdienen en vier van de zes FST's lagen maar met enkele punten uit elkaar. Ons team mocht uiteindelijk de wisseltrofee naar huis meenemen! Na de prijsuitreiking was er uiteraard tijd voor welverdiende ontspanning, waaronder het genot van een hapje en een drankje, volop van de oefening nagenoten kon worden en de band tussen de verschillende teams en vurende eenheden verder werd versterkt.





Kevin, FO chauffeur

Mijn Naam is Kevin, 25 jaar en werkzaam als FO chauffeur. Als FO-chauffeur was ik niet alleen verantwoordelijk voor de Fennek, maar ook voor het behouden van de situational awareness, en opmaken van doelgegevens en de communicatie met de TACP-Fennek.

In week 35 nam ik met ons vuursteunteam deel aan de internationale FST-wedstrijd in Baumholder. Twee weken lang werden we getest in zowel FTX-scenario's (focus op samenwerking en communicatie) als LFX-scenario's (technisch en tactisch schieten). Door strak teamwork, professionele uitvoering en constante focus hebben we uiteindelijk de wedstrijd gewonnen. Een prestatie waar ik enorm trots op ben.

KINDERWEEKEND 2025

Tekst | Sergeant Majoor Dave (Smi KKW)

23 en 24 augustus stonden in het teken van plezier, uitdaging en saamhorigheid, tijdens het jaarlijkse kinderweekend. Dit weekend is georganiseerd voor de kinderen van actief dienende militairen en oudgedienden van het regiment. Met dit weekend wil het regiment laten zien wat de militairen in hun dagelijkse werk uitvoeren, maar vooral ook iets terugdoen voor het thuisfront. De organisatie had het programma tot in de puntjes verzorgd, waardoor de kinderen een onvergetelijk mooi weekend ervaren hebben.

Bij aankomst in het Heimbetrieb zagen de kids de boogtenten met veldbedjes al klaar staan in het zonnetje. Dat gaf meteen al een bivakgevoel bij de kids.

De ietwat gezonde spanning hier en daar maakte al snel ruimte voor enthousiasme en een gemoedelijke en gezellige sfeer.

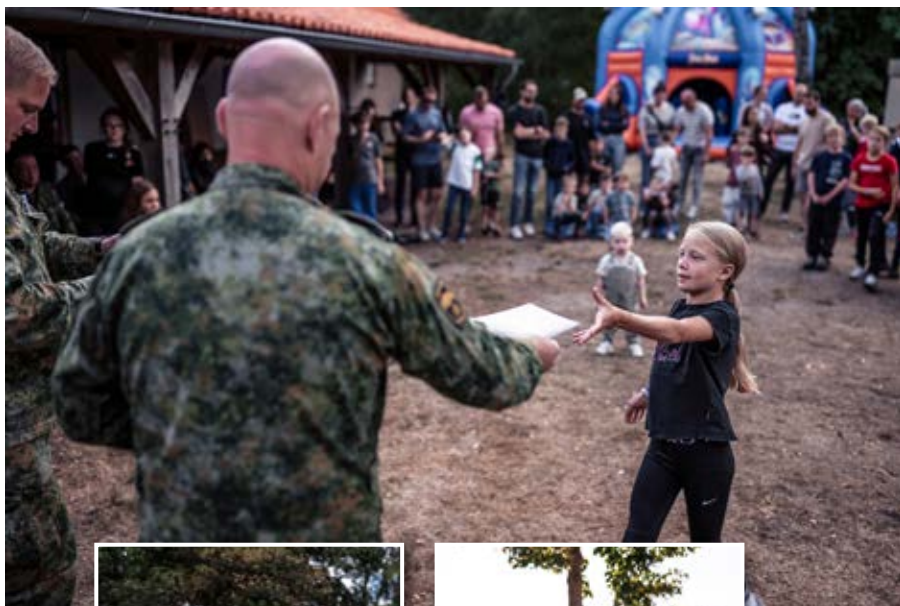
De kinderen mochten gaan klimmen in de klimtoren, een potje paintballen, ervaren hoe het is om te schieten in de KKW-simulator en meerijden over een parcours in een CDI. Ook de "Rode Lantaarn" en het zwemmen in de avond zorgden voor (ont) spanning en verbondenheid. Op zondag gaf iedereen nog een keer alles tijdens het gezellige zes-kamp.

Naast al deze activiteiten was er ook vol-doende tijd voor ontspanning en gezelligheid. Lekker snacken bij de frietkraam en eindeloos kunnen bijtanken bij het ranja-punt.

Tekenend waren de kleine momenten van verbinding tussendoor: het invlechten van de haren van verschillende meiden (een skill die sommige papa militairen (nog) niet helemaal onder de knie hebben), de kids die rekening met elkaar hielden door zelf stilte aan te kondigen rondom de tent toen zij zagen dat er al wat kleintjes lagen te snurken, maar ook het teamgevoel tijdens het 6-kamp waarin de kids, van verschillende leeftijden, elkaar hielpen, steunden en aanmoedigden om gezamenlijk de activiteit vorm te kunnen geven.

Traditiegetrouw werd het weekend afgesloten met een appèl. De kids werden een voor een naar voren geroepen, en kregen onder luid applaus hun welverdiende certificaat en medaille. Het beeld van al die stralende gezichten, met hun medaille om de nek, vat eigenlijk perfect samen waar dit weekend voor staat: plezier, saamhorigheid en trots. Trots op de militairen én trots op het thuisfront. Kortom, een geslaagd weekend vol ervaringen en verbinding die zowel de kids als de militairen blijft.

Voor elkaar, altijd!





“Alles was leuk! Ik mocht klimmen, spelen, in een militaire auto zonder dak meerijden & heb nieuwe vrienden gemaakt op papa's werk”

Loïs, 5 jaar





INDIË HERDENKING IN ROERMOND

Tekst | Tint Lars (Pelotons commandant Anti Tank)

Op zaterdag 6 september 2025 namen wij van de Delta "Zwarte Panter" Compagnie van het 42e Bataljon Limburgse Jagers voor het eerst deel aan de Indië Herdenking in Roermond. Het was voor ons als compagnie een bijzonder moment om eer te betuigen aan de Nederlandse militairen die in Nederlands-Indië hun leven gaven. Onze aanwezigheid bij het Nationaal Indië Monument was niet alleen een eerbetoon, maar ook een manier om onze verbondenheid met de geschiedenis van de Limburgse Jagers te benadrukken, met name de periode in Nederlands-Indië.



In 2012 is onze Delta Compagnie gereorganiseerd. Wij werden omgevormd van stafstafcompagnie naar een manoeuvre- en ondersteuningscompagnie. Deze verandering zette ons aan het denken over onze historische achtergrond en de tradities die we met ons meedragen. We gingen op zoek naar een verband met de geschiedenis van de Limburgse Jagers die aansloot bij onze nieuwe rol. Al snel kwamen we uit bij het 5e Bataljon 6e Regiment Infanterie, dat bekend stond als "De Zwarte Panthers." Dit bataljon bestond uit jonge, fitte mannen, voornamelijk afkomstig uit Zuid-Limburg en Noord-Brabant. De naam "Zwarte Panter" was niet zomaar gekozen: het symboliseerde kracht, snelheid en de eigenschap van de panter om zijn prooi geruisloos aan te vallen. Omdat het optreden van 5-6 R.I. en de eigenschappen van de zwarte panter aansluiten bij de rol van onze manoeuvre- en ondersteuningscompagnie, hebben wij ervoor gekozen deze naam voort te zetten. Op 6 september stonden wij, de Zwarte Panthers van het 42e Bataljon, tussen de

zuilen van het Nationaal Indië Monument. Dit monument herdenkt de Nederlandse militairen die in Nederlands-Indië hun leven gaven. De zuilen dragen de namen van de gesneuvelden, en het was voor ons een eer om hen te vertegenwoordigen. Tijdens de herdenking legde een van onze Zwarte Panthers, een jonge veteraan, een krans ter nagedachtenis aan de gevallen soldaten. Dit was een eervol moment van respect, waarin we onze verbondenheid met hun offer en de geschiedenis van de Limburgse Jagers konden benadrukken.

Onze deelname aan de herdenking was voor ons niet eenmalig. Het staat voor de start van een traditie die we in de toekomst willen voortzetten. De herdenking van de gesneuvelde soldaten, de verbondenheid met het 5e Bataljon 6e Regiment Infanterie en de naam "Zwarte Panter" geven ons als compagnie een sterk gevoel van trots en verantwoordelijkheid. Het versterkt onze band met de geschiedenis van de Limburgse Jagers en maakt ons er nog bewuster van



dat we niet alleen de traditie voortzetten, maar deze ook levend houden voor toekomstige generaties.

Onze deelname aan de herdenking op 6 september was dan ook niet alleen een blijk van respect voor het verleden, maar ook een belofte voor de toekomst. We zullen blijven staan, blijven herinneren en blijven streven naar de waarden die ons als Zwarte Panthers definiëren. Als eenheid zullen we in de toekomst blijven deelnemen aan deze herdenking, om zo onze verbondenheid met het verleden te versterken en door te geven aan de volgende generatie Zwarte Panthers.



**Eens een Zwarte Panter,
altijd een Zwarte Panter!**



KOLONEL ANTONI

De oprichter van ons regiment

Tekst | Majoor bd L. Jans,
Oud-Provinciaal Commandant BB in Limburg
Oud-Kapitein-Adjutant Regiment Limburgse Jagers

Dit jaar is het 60 jaar geleden dat Overste Antoni commandant werd van het 5e Depot Infanterie in Roermond en Venlo. Het depot waar jonge rekruten werden opgeleid voor uitzending naar Nederlands-Indië. Tevens werd hij in die functie Commandant van het 2e Regiment Infanterie. In 1949 was hij inmiddels ook Commandant van het 6e Regiment Infanterie geworden en kreeg de opdracht beide Regimenten samen te voegen tot een nieuw Regiment maar nu voorzien van een naam. Dit vloeide voort uit de kennis die men had verkregen uit de Engelse organisatie die streekgebonden Regimenten kende en nog steeds kent. En waar het nieuwe Regiment in Limburg zou huizen zou ook de naam met Limburg verbonden moeten worden. De inmiddels tot kolonel bevorderde Antoni had een grote historische kennis en droeg aan Hare Majesteit voor het Regiment de bekende naam uit het verleden, Limburgse Jagers, te gebruiken. Hetgeen geschiedde. Maar wie was Kolonel Antoni, de militair waar nu ook een Regimentswaardering naar is vernoemd? Dat heeft de Majoor bd Leo Jans, Kapitein-Adjutant van het Regiment in 1954, op schrift gesteld.

**Generaal Antoni,
* 25-5-1896, + 6-11-1982**

Zeker is dat Generaal Antoni tot de kleine categorie Nederlandse officieren behoorde, die na hun pensionering en zelfs na hun dood, in de hoofden en harten van degenen die met hem en onder hem gediend hebben, blijven voortleven. Wie was Generaal Antoni?

Ik ben mij zeer wel bewust van het feit dat dit geschrift slechts een poging kan zijn iets te ontdekken van de man die schuil ging onder die wat solitaire, stugge, hoekige, toch wel imposante figuur, die de ouderen onder ons als Kapitein der Wielrijders en na de bevrijding als Depotcommandant en Regimentscommandant zagen optreden. In het "Gedenkboek" dat ter herinnering aan de viering van het 140 jarig bestaan van het 2e Regiment Infanterie, oudste stamonderdeel van het Regiment Limburgse Jagers, werd uitgegeven, liet de toenmalige Kolonel J.L.H.A. Antoni als regimentscommandant iets zien van wat hem meer dan andere dingen op dit ondermaanse bezielde. Hij noemde zijn bijdrage "Over het ontstaan der dingen". Het behandelt over het ontstaan van "zijn regiment" en de scheppende rol die hij hierbij gespeeld had. Valse bescheidenheid was hem vreemd. Je ziet hem in dit artikel ten voeten uit. Zijn historische kennis, zijn wat droge humor, zijn gevoel voor echte militaire traditie, zijn

trouw aan zijn officierseed en het Koninklijk symbool van onze onafhankelijkheid. Al deze elementen van zijn bestaan komen aan bod.

"Onafhankelijkheid" buiten de begrenzing van de tijdens zijn leven afgelegde eden van trouw, was ongetwijfeld de meest typerende trek van zijn gecompliceerd karakter. Daarbij was hij een werkelijk moedig man met een groot incasseringsvermogen. Zijn gevoel van onafhankelijkheid en zijn verachting voor gebrek aan zedelijke en andere moed bij collega's en meerderen, die toch een beroep gekozen hadden waarvoor deze eigenschappen onontbeerlijk zijn, zullen bij deze laatsten niet steeds in goede aarde gevallen zijn. Hij was zeker niet primair de militaire ambtenaar, beslist geen salon-officier, wel ijdel en eerezuchtig, maar toch geen "streber". Hij leek af te stammen van die onverzettelijke soldaten van de "grande Armée", die als levenspartner "La vie militaire" gekozen hadden. "La vie militaire", dat Maarschalk Foch aanduidde als "line vie de negation", een leven van zelfverloochening.

Toch ging achter die façade van bijna verlegen onaandoenlijkheid, een gevoelig mens schuil; hij was wel degelijk kwetsbaar, al liet hij dat niet blijken. Hij heeft in zijn persoonlijk leven, mede als gevolg van zijn onverzettelijke houding tegenover de bezetter, heel wat te slikken gekregen. Terug na de

bevrijding, werd dat "Vie militaire" nog meer dan voorheen, zijn levensgezellin.

Uit zijn registratielijst blijkt dat hij op 25 mei 1896 ter wereld kwam als zoon van Hubert Antoine Antoni en Marie Louise Marchant en de voornamen Jean Louis H.A. meekreeg. Zijn carrière voor de Tweede Wereldoorlog is niet opvallend, behoudens de toekenning van de Bronzen Watersnoodmedaille naar aanleiding van zijn optreden bij de watersnood van 1926 en zijn plaatsing bij het Regiment Wielrijders. Zijn detachering bij de HKS resulteert in het brevet "Algemene Bekwaamheid" waarbij hij het recht krijgt de "zilveren zon" op zijn uniform te laten borduren. Hij verwerft het brevet van (Lucht)waarnemer. Na een detachering bij de SROI wordt hij kapitein, bestemd tot leraar bij de KMA. Het is inmiddels september 1938 en de dreiging van Nazi-Duitsland wordt steeds meer manifest. In mei 1940 krijgt Antoni de kans om te tonen uit welk hout hij is gesneden. Hij is dan chef van de afzonderlijke staf van de Lichte Divisie.

Terwijl vele collega's gedemoraliseerd worden door de efficiency van de Duitse "Blitzkrieg", houdt hij op het Eiland van Dordrecht het hoofd koel en weet allen door zijn voorbeeld te inspireren. De Lichte Divisie staat onder bevel van Kolonel van der Bijl, eveneens afkomstig van het Regiment Wielrijders. Een aanvalsgroep van deze Lichte Divisie, onder een afzonderlijke staf met als chefstaf de kapiteinwaarnemer Antoni, krijgt op 12 mei 1940 de opdracht om met twee bataljons wielrijders het Eiland van Dordrecht te zuiveren van de vijand en zo mede een Duitse aanval over de Moerdijkbrug op de Vesting Holland te voorkomen. Het is hier niet de plaats "en detail" op deze gevechtshandelingen in te gaan, dus ik moge volstaan met de tekst van het KB van 19 juli 1946 no: 6 betreffende de toekenning van het Bronzen Kruis aan de toenmalige tijdelijk benoemde Majoor Antoni: "Heeft zich door moedig optreden tegenover de vijand onderscheiden op 13 mei 1940 bij Dordrecht, door tijdens bom-aanvallen en aanvallen van pantserwagens, de terugtocht van troepen van de Lichte Divisie en de weerstand van de achterhoede



Antoni als krijgsgevangene (op rechts).

te organiseren, hierbij door zijn voorbeeld tot standhouden aansporend." Buiten de wat magere tekst van dit KB is er onder meer de getuigenis van de commandant van een batterij van het Korps Rijdende Artillerie, reserve Elt. Jhr. Mr. H.L.van Wijck, die zijn bewondering voor het optreden van Kapitein Antoni niet onder stoelen of banken steekt. In zijn verslag van de actie tegen van de Moerdijkbrug naderende vijandelijke pantserwagens, schrijft de luitenant: "Hij was van grote morele steun voor alle troepen daar in de omgeving. Zij hadden allen een bijzondere grote bewondering voor Kapitein Antoni, daar hij een van de weinigen was die het hoofd koel hield.". Na de capitulatie overheerst bij iedere rechtgeaarde soldaat een gevoel van frustratie, een gevoel van "onteerd" te zijn. De kiem van het militaire verzet is gelegd.

De Führer staat in zijn "Grosmut" toe dat het Nederlandse leger, dat nu "de jure" krijgsgevangen is, in het land blijft. Daarom moeten alle Nederlandse beroepsofficieren een loyaliteitsverklaring tekenen. Uit de nog niet naar huis teruggekeerde militai-

ren, wordt de zogenaamde Opbouwdienst gevormd, die belast wordt met het herstellen van de oorlogsschade. Menig militair, die anders geen inkomen heeft, neemt hieraan deel; sommigen met in hun achterhoofd de mogelijkheid tot een toekomstig militair optreden tegen de bezetter. Ook Kapitein Antoni treedt toe. Op de verjaardag van Hare Majesteit de Koningin, die met haar regering naar Engeland is uitgeweken om de strijd met Nederlands-Indië en West-Indië nog onder controle voort te zetten, houdt hij een toespraak die erop neerkomt dat "Hare Majesteit" toch heel iets anders is dan "die huisschilder". Jammer genoeg betekent dit tijdens de bezetting het einde van iedere verdere militaire activiteit van Kapitein Antoni. Hij wordt gearresteerd en als politiek gevangene in Duitsland opgesloten. Later, op 18 augustus 1942, wordt hij in Duitse krijgsgevangenschap gevoerd en weder in actieve dienst hersteld. Op 6 juni 1945, een maand na de onvoorwaardelijke overgave van Nazi-Duitsland, keert hij terug uit krijgsgevangenschap. Antoni behoort tot de officieren die in mei 1940 op voorbeeldige wijze hun plicht gedaan hebben.

Niets staat een verdere carrière in de weg. Hij bekleedt, te beginnen bij de Gezagstroepen, verschillende eervolle functies, zoals de voorbereidende werkzaamheden voor de oprichting van de Infanterieschool naar het voorbeeld van de Britse School of Infantry te Warminster en wordt waarnemend commandant van de weer opgestarte SROI. De opleiding van reserve officieren voor de 1e en 2e divisie van de Expeditionaire Macht, had daarvoor aan de Britse Officer Cadet Training Units plaatsgevonden. Zijn "zilveren zon" wordt verguld, hetgeen "Generale Staf bekwaamheid" betekent. Nu volgt een bliksemcarrière. Zijn tijdelijke rangen van majoor en luitenant-kolonel worden op oktober 1948 geëffectueerd en op 1 november wordt hij als commandant van het 5e Infanterie Depot te Roermond bevorderd tot kolonel en registratief overgeplaatst naar het 2e Regiment Infanterie, het eerste stamonderdeel van het latere Regiment Limburgse Jagers.

Nu begint de periode waarin Kolonel Antoni in contact komt met de meeste nog levende leden van het regiment. Zoals ik al eer-

>>



St Nicolaas en Piet met Kol Antoni in Ernst Casimir kazerne of 1951 of 1952

der opmerkte was zijn meest kenmerkende eigenschap zijn gevoel voor onafhankelijkheid. Daarbij had hij een zeer zelfstandig oordeel. Hij erkende in feite slechts twee werkelijke hoofdautoriteiten: O.L. Heer en Hare Majesteit, die beiden met zijn eed verbonden waren. Zijn eerbied voor anderen was afhankelijk van hun persoonlijkheid. Draggers van dapperheidonderscheidingen konden bij hem een potje breken. Hij koesterde ze binnen zijn regiment. Voor de politiek had hij geen grote eerbied. In zijn contacten met kamerleden bijvoorbeeld, meldde hij zich stevast als "de kiezer Antoni". Een vaststelling die niet alleen geestig was, maar juridisch volkomen juist.

Een leger na de Tweede Wereldoorlog in vreedstijd moet, zoals bij vele echte soldaten, frustrerend voor hem geweest zijn. Ook het "soldaatje spelen" bij oefeningen op de kaart en in het terrein zonder echte vijand, zal zijn grote belangstelling wel niet gehad hebben. Hij leefde zich veel liever uit in dat verborgen stuk van zijn karakter, zijn liefde voor de romantische kant van het soldatenleven, dat ontastbare element dat de oude "never dying soldier" voortbrengt; de traditie van voorbeeldig, moedig militair leiderschap, gepersonifieerd in historische bijna mythische figuren zoals Marlborough en zijn nazaat Winston Churchill, Prins Eugenius van Savoye en veel later de dragers van de Franse Napoleontische traditie Charles de Gaulle, König en Le Clerck. Op zijn bureau stonden de portretten van de grote geallieerde leiders van de Tweede Wereldoorlog.

Als commandant van het 5e Infanterie Depot te Roermond en Venlo waartoe toen in 1949 het 2e, 6e en 11e Regiment Infanterie met hun mobilisatiebureaus behoorden, zette hij zich naar Engels voorbeeld in voor de creatie van een streekregiment waarin de beste eigenschappen van de in de provincie Limburg gerekru-

teerde manschappen tot uiting konden komen. In bovengenoemd gedenkboek gaat hij uitvoerig in op de overwegingen die destijds tot de naam "Limburgse Jagers" leidden. De naam was niet nieuw en was voor de eerste maal gegeven aan het Limburgse Bondscontingent dat Koning Willem I, als Hertog van Limburg, aan de Duitse Bond moest leveren. Bij de opheffing van die bond in 1867, bij de creatie van het Tweede Duitse Rijk, kwam de benaming Limburgse Jagers ter beschikking en werd in de dreigende revolutiedagen van 1918 gegeven aan het Bijzonder Vrijwillige Landstormkorps dat in Limburg werd opgericht. De Bijzondere Vrijwillige Landstorm was na de wapenstilstand van 1940 gedemobiliseerd. Vele leden waren tijdens de bezetting werkzaam in de militaire verzetsorganisatie. Na de oorlog werd de Bijzondere Vrijwillige Landstorm mede uit politieke overwegingen geliquideerd. In 1949 kwam de naam Limburgse jagers wederom ter beschikking. Een meer sprekende streekgebonden naam was niet denkbaar.

Het is de grote verdienste van de Generaal Antoni geweest dat hij zich met hoofd, hart en ziel voor deze naamgeving heeft ingezet. Hij werd daarbij natuurlijk krachtig gesteund door o.a. de zoon van de voormalige Gouverneur en Minister-President Jhr. Charles J.M. Ruys de Beerenbrouck, oud-ondervoorzitter der Gewestelijke Landstormcommissie in Limburg en lid der Eerste Kamer. Als regiment-scommandant spande hij zich in om zijn droom van een door de streek gedragen korps werkelijkheid te maken. Antoni riep een vereniging in het leven die de band met het regiment, ook na demobilisatie en groot verlot, in stand moest houden. Iedere dienstplichtige en beroepssoldaat, die de eer had bij de Limburgse Jagers ingedeeld te worden, was automatisch lid van de "Vereniging de Limburgse Jager". Er werden "Bals Champêtres" georganiseerd en natuurlijk moest alles muzikaal ondersteund worden met een eigen muziekkorps: "Het Tamboer- en Fanfarekorps Limburgse Jagers", dat in Limburg en zelfs in het buitenland furore maakte. Een zichzelf respecterend korps diende ook een eigen tijdschrift te hebben, waarin het wel en wee van de grote familie der Limburgse Jagers en veel wetenswaardigs, vooral op het gebied van militaire en streektradities, te lezen was. Het werd het periodiek: "De Limburgse Jager". Het regiment blijkt, getuige zijn populaire Fanfarekorps en het in 1953 ingestelde Diner de Corps, meer dan levensvatbaar geweest te zijn.

De oprichting van het Regiment Limburgse Jagers was Antoni's laatste wapenfeit. Na zijn vertrek als eerste regimentscommandant en ook na zijn pensionering, bleef hij zich met zijn regiment bemoeien. Voor zijn gevoel was het "het Regiment Antoni" op zijn minst een door hem verwekt, door het Koninkrijk der Nederlanden erkend kind, dat niet meer van zijn vader te scheiden was. Het zal iedere Limburgse Jager die de eer heeft gehad onder hem te mogen dienen, dan ook deugd gedaan hebben dat hij uit waardering voor zijn vele verdiensten, vier jaren na zijn pensionering bevorderd werd tot de titulaire rang van brigadegeneraal. Zijn laatste levensjaren werden gehinderd door een toenemende blindheid, waardoor de wereld rondom hem, evenals hijzelf, langzaam vervaagde. Zo was hij, zoals die andere "old soldiers, slowly fading away". Voor ons is hij, zoals zij, nooit gestorven.

koninklijk Besluit

van 1 juli 1950, no. 26

*Wij, Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden,
Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.*

Hebben goedgevonden en verstaan:

1. *De Koninklijke Landmacht op voet van vrede, omvat met
ingang van 1 Juli 1950 aan opleidingsonderdelen;*

van het Wapen der Infanterie:

.. Het Regiment Limburgse Jagers; ..

3. *De volgende thans nog bestaande vredesonderdelen van de
Koninklijke Landmacht worden geacht te zijn opgeheven:
op 1 Juli 1950:*

1ste t.m. 11de Regiment Infanterie ;

5. *De onderdelen, genoemd onder 1 zullen als oprichtingsdatum
herdenken de oprichtingsdatum van het oudste stamonderdeel.*

Soestdijk, 1 Juli 1950.

*De Minister van Oorlog,
Schokking*

Juliana

Het Koninklijk Besluit van 1 Juli 1950, No. 27 bepaalde o.a.: dat de traditie van de opgeheven vredeseenheden; 2e, 6e en 11e Regiment Infanterie overgaat op en wordt voortgezet door het REGIMENT LIMBURGSE JAGERS en dat het Regiment Limburgse Jagers een nieuw vaandel zal ontvangen, hetwelk zal worden voorzien van de opschriften die zijn toegekend aan de bovengenoemde regimenten.

Dit zijn de opschriften:

QUATRE BRAS EN WATERLOO 1815

TIENDAAGBE VELDTTOCHT 1831

CITADEL VAN ANTWERPEN 1832.

Roermond, 12 October 1949.

AAN:

Hare Majesteit de Koningin.

Geeft met de diepste eerbied te kennen

Antoni, Jean, Louis, Hubert, Antoine, Kolonel,

Commandant van het 2^e Regiment-Infanterie ,

dat het hem wenselijk voorkomt dat de genummerde
Regimenten van het wapen der infanterie namen dragen,

dat zulks naar zijn gevoel het saamhorigheids-
gevoel, de dienstijver, het gedrag zowel in als buiten dienst
en de dienstprestaties zal bevorderen,

dat zulks veel meer nog dan het voeren van een
nummer er toe zal bijdragen om een goede traditie in een
Uwe Majesteit en deze provincie een
bijzondere band bestaat, getuigende het door Uwe Majesteit
voeren van den titel van Hertogin van Limburg,

dat de Limburgers zich van hun trouw aan het Oranje
huis diep bewust zijn, hetgeen herhaaldelijk, ook onder
moeilijke omstandigheden is gebleken, en waarvan hun volks-
lied ook getuigt in de woorden: "waar aan het oud Oranjehuis
't volk blijft houw en trouw",

dat bij de bewoners van de provincie Limburg een
een uitgesproken saamhorigheidsgevoel en een gepast gevoel van
eigenwaarde bestaan,

dat zij trots zijn op de naam "Limburger" hetgeen
mede tot uitdrukking komt in hun volkslied,

dat in het midden van de 19^e eeuw bestaan heeft
een speciaal uit Limburgers gevormd regiment, genaamd,
"Limburgse Jagers", sindsdien opgeheven,

dat in 1915 in deze provincie een weerbaarheids-
later Landstormkorps werd opgericht van den zelfden naam,
sindsdien opgeheven,

dat de naam "Limburgse Jagers", aldus vastknoopt
aan eerder bestaan hebbende gewestelijke militaire onderdelen
en in dit gewest een geliefde klank bezit,

dat het wenselijk is om deze naam aan een Regiment
te verbinden, zijnde een meer blijvend onderdeel der Konink-
lijke Landmacht,

dat het 2^e Regiment-Infanterie dat hij de eer
heeft te commanderen sedert lang gelegerd is in de Limburgse
garnizoenen Maastricht, Roermond en Venlo, al niet
met korte onderbrekingen,

dat zij die tot dit Regiment behoorden of behoren,
bijna allen uit deze provincie afkomstig waren of zijn,

reden, waarom requestrant zich tot Uwe Majesteit
wendt met het eerbiedige verzoek dat het Uwe Majesteit moge
behagen om het aan het 2^e Regiment Infanterie den naam te geven:

"Regiment Limburgse Jagers".

Hetwelk doende enz.

J.L.H.A. Antoni.

ONZE REGIMENTSMUZIEK

Tekst | Limburgse Jager bd Raymond Jennen

Binnen de diverse legeronderdelen bestaan regimenten en korpsen. Ieder regiment of korps is trots op zijn of haar historie, tradities en slagvaardigheid. In de loop der tijd hebben veel regimenten of korpsen in Nederland en overzeese delen (Nederlands-Indië, Suriname) eigen orkesten gevormd, om de manschappen aan te voeren in de strijd en tot vermaak bij festiviteiten. De eigen regimentsmars draagt zeker bij aan de eigen identiteit van het betreffende onderdeel. De vraag is dan: Hoe komt ons regiment aan haar eigen muziek?



Eerste deel pianopartij LJ-mars

Organisatie Koninklijke Landmacht

Na de Tweede Wereldoorlog is het nodig om de organisatie van het Ministerie van Oorlog en van de landmacht in het bijzonder aan te passen aan de vredesomstandigheden. De Britse organisatievorm geldt daarbij als voorbeeld. Op 1 november 1945 wordt de nieuwe organisatie voor de Koninklijke Landmacht vastgesteld en eind 1948 wordt het Legerplan 1950 geschreven.

Op 27 juni 1950 wordt vervolgens de Defensienota 1950 vastgesteld. Deze vormt de blauwdruk voor de wederopbouw van de Koninklijke Landmacht. Na het oplossen van 'de Indonesische kwestie' kan een serieus begin gemaakt worden met de wederopbouw. Het plan voorziet in de invoering van de Amerikaanse organisatievorm en van Amerikaanse tactische instructies. Er komen veel nieuwe regimenten en de opbouw gaat voortvarend. Binnen een paar jaar moet de landmacht over 3 (mobilisabele) divisies beschikken. Later komt het ambitieniveau zelfs op 5 of 6 divisies.

Oprichting Regiment Limburgse Jagers

Spoedig ontstaat het idee om de nummering van de regimenten te vervangen door een passende naamgeving. De naam moet slaan op de geschiedenis van het regiment of de verbondenheid met een bepaalde regio uitdrukken. Hiermee wordt de korpsgeest vergroot. Zo ontstaan in 1950 de tot op heden bekende regimentsnamen. Sommige regimenten verdwijnen voorgoed. Bepaald wordt tevens dat de tradities van de op dezelfde datum opgeheven Regimenten Infanterie overgaan op de nieuwe regimenten en door deze nieuwe vredeseenheid zullen worden voortgezet. Zodoende worden het 2e en 11e Regiment Infanterie samengevoegd tot één regiment. Dat wordt het Regiment Limburgse Jagers (Bij Koninklijk Besluit d.d. 1 juli 1950 nr. 26; Legerorder 1950, nr. 187) De tradities van het eveneens opgeheven 6e Regiment Infanterie worden ook bewaard door de nieuwe eenheid (Bij Koninklijk Besluit d.d. 1 juli 1950, nr. 27). De Regimentscommandant wordt kolonel Jean Antoni.



Defile Scheveningen



S.M. Brugmans

Muziekkorps voor het regiment

De dadendrang van de kolonel Antoni houdt niet op bij de vorming van het Regiment en het verkrijgen van de door hem gewenste naam. Hij heeft nog meer wensen, zoals een eigen muziekkorps, onmisbaar voor die gewenste verbondenheid van Regiment en bevolking. Hij draagt zijn luitenant-adjudant dan ook op aan de slag te gaan. De latere, eerste, Limburgse Jager van Verdienste Lt.-Kol. bd Gerard H. Plasman schrijft als volgt: 'Kolonel Antoni is van mening dat zijn regiment een muziekkorps moet krijgen. Ook die taak heeft hij voor mij in petto. Antoni heeft zelf eerst contact opgenomen met de Inspecteur Militaire Muziek (Lt.-Kol. dr. Coenraad Walter Boer) en hem uitgenodigd om een en ander te komen bespreken in Roermond. Ik krijg de opdracht om de beste kamer en een goed diner te regelen in Hotel de la Station in Roermond. Het resultaat van dit bezoek is dat



het Regiment Limburgse Jagers een eigen muziekkorps krijgt mét bijbehorend instrumentarium.'

Het ontstaan der dingen

De kolonel schrijft in zijn essay 'Het ontstaan der dingen' het volgende: 'Een muziekkorps zou representatie, korpsgeest, ceremonieel en de moderne goodwill bevorderen. De toevoeging van een derde beroepskorps aan de K.L. was echter niet te verwachten. Desalniettemin, cultureel hoogstaand Limburg met overtalrijke harmonieën en fanfares bood ruime keuze uit musicerende jongelingen. Er was in Noordbrabant of Limburg geen militaire kapel, hoewel men er toch zeer militair en muzikaal was en vrolijk-opgewekt ingesteld. Motieven te over! Uitkijken en de kans waarnemen was de tactiek. Gelukkig had ik uit krijgsgevangenschap daterende organisatorische relaties met den Inspecteur der Militaire Muziek, wien mijn interesse voor de musische zijde van den dienst bekend was en die mij in 1945 gesteund had bij de oprichting van een kapel. Niet licht vergeet ik het prettige gesprek op een rustigen zomeravond in 1950 in de schaduw van de oude Munsterkerk te Roermond met Lt.-Kol. Dr. C.L. Walther Boer, die na de voorlaatse etappe van zijn vacantiereis door la France, douce et belle, in het Posthotel was afgestapt. Het ging over reizen, kunt, muziek, schone dingen, waartoe reeds de genius loci uitnodigde. Van het een kwam het ander en ik kwam..... Op het einde van de avond was een kapel aan de Limburgse Jagers toegezegd. Boven mijn bijdrage staat 'Over het ontstaan der dingen'. Zo ging dit. Er bestaat geen stuk papier over. Ons organieke fanfarekorps met beroepskapelmeester, twee muzikanteninstructeurs, bezetting van dienstplichtigen, instrumentarium en bibliotheek blies reeds in 1950 zijn ouverture joyeuse. Met de drumband vormt het sindsdien een magnifique geheel, gedisciplineerd en hoogst muzikaal onder den kapelmeester-componist J. Gerlag. Hier staat slechts het worden, het verloop is de moeite waard ter verdere beschrijving....'



Defilé Scheveningen



Kapitein Walther Boer



Kolonel Antoni

Contact in krijgsgevangenschap

Het is in dit kader goed te weten dat het contact tussen Antoni en Walther Boer best goed is. Antoni verwijst naar het krijgsgevangenschap. Beide officieren worden in de Tweede Wereldoorlog namelijk door de Duitse bezetter in krijgsgevangenschap gehouden en wel in Kamp Stalag 371 te Stanislaw (in het westen van de tegenwoordige Oekraïne). Stalag is een samentrekking van het woord

'Stammlager' (een afkorting van Kriegsgefangenen-Mannschaftsstaumlager). De toenmalige kapitein Coenraad Lodewijk Walther Boer, dirigent van de Koninklijke Militaire Kapel in Den Haag, vormt in dat kamp een mannenkoor, een strijkkwartet, enige bandjes en een orkest. Dit is goed voor het moreel van de gevangenen.

Defileermarsen

Na de oprichting van de nieuwe regimenten en muziekkorpsen is het nodig er muziek aan toe te kennen. In 1952 zijn, zoals vastgelegd in de OFFICIËLE MEDEDELINGEN van het Ministerie van Oorlog T-UIT DE LEGERORDERS Nr 49 L-LM - Defileermarsen, de defileermarsen erkend en vastgesteld als de defileermarsen van de diverse regimenten. Voor het Regiment Limburgse Jagers is dat de Manoeuvre Mars.

Bij veel regimenten zijn de defileer- en de regimentsmars hetzelfde, maar het Regiment Limburgse Jagers vormt hierop een uitzondering. Ons Regiment kent namelijk twee typerende marsen. Naast de defileermars (Manoeuvre mars) is dat de regimentsmars (De Limburgse Jagersmars).



Krantenbericht Defilé Scheveningen

OFFICIELE MEDEDELINGEN			
van het Ministerie van Oorlog			
UIT DE LEGERORDERS			
Nr 49 L-LM — Defileermarsen.			
1. De hierna genoemde marsen worden erkend en vastgesteld als de defileermarsen van de, daarvoor vermelde regimenten.			
Regiment	Defileermars	Componist	Traditie van:
Garderegiment Grenadiers en Jagers	Grenadiersmars (met tamboers)	F. Dunkler	Grenadiers en Jagers
Garderegiment „Prinses Irene“	Prinses Irene Brigade	Lammerts	Brigade „Prinses Irene“
Regiment Stoottroepen	Het Commando	S. P. van Leeuwen	
R.I. Johan Willem Friso	Steeds vooraan (met klaroenen)	S. P. van Leeuwen	1 R.I.
R.I. Limburgse Jagers	Manoeuvremars (met tamboers en klaroenen)	P. A. Stenz	6 R.I.
R.I. Oranje Gelderland	Le Courageux	P. A. Stenz	
Regiment Zwarte Infanterie Chassé	Defileermars	Joh. Zaagmans	7 R.I.
Regiment Hazaren van Boreel	Huzarenmars (met cavalierietrompetten)	H. Karels	Cavalerie
1e Regiment Genietroepen	Heemskerk van Beestmars	J. Zwart	
1e Regiment Verbindingstroepen	De Verbindings-	A. Bosch	
2. Zolang voor de niet onder pt 1 genoemde regimenten, welke tot het Wapen der Cavalerie, het Wapen der Genie of de Verbindingdienst behoren, (nog) geen eigen defileermarsen zijn vastgesteld, worden als defileermars voor deze regimenten onderscheidenlijk de „Huzarenmars“, de „Heemskerk van Beestmars“ en „De Verbindingstroepen“ gespeeld.			
3. Zolang voor de regimenten, welke niet onder pt 1 of pt 2 zijn bedoeld, (nog) geen eigen defileermarsen zijn vastgesteld, wordt als defileermars voor deze regimenten de „Huldigingsmars“ van C. L. Walther Boer gespeeld.			
4. Van elk der in pt 1 genoemde defileermarsen en van de in pt 3 genoemde „Huldigingsmars“ wordt door de Directeur der Koninklijke Militaire Kapel een archief-exemplaar, zowel voor harmonie- als voor fanfarecorps, bewerkt en opgelegd. Hij stelt de officiële muziekcorpsen van de Koninklijke Landmacht, alsmede die van de Koninklijke Marine en van de Luchtmacht in de gelegenheid afschriften hiervan te maken.			
5. Elk muziekcorps van de Koninklijke Landmacht en van de Luchtmacht is verplicht van de hierna genoemde muziekstukken een volledig stel partijen, geschreven in boekjes, te bezitten en			

Legerorder toekenning marsen



Paul Albin Stenz

volgt een studie aan het conservatorium in Dresden, nu de Hochschule für Musik Carl Maria von Weber. Ook rondom Dresden heeft hij in dit tijd zitting in orkesten (o.a. in Frankfurt an der Oder en in Chemnitz).

In 1870 wordt hij tot kapelmeester van het 6e Regiment Infanterie in Breda benoemd. Deze benoeming duurt tot 1905. In 1900 verleent Koningin Wilhelmina der Nederlanden hem de gouden medaille in de Orde van Oranje-Nassau en op 9 juli 1907 ontvangt Stenz de medaille voor 36 jaar trouwe dienst.

Op het gebied van de orkestrale ontwikkeling van het harmonieorkest heeft hij grote verdiensten. Hij schrijft als componist meer dan 50 marsen, waaronder in 1890 de Manoeuvremars. Verder schrijft hij enkele dansen en andere originele werken voor harmonie- en fanfareorkest, cantates, kamermuziek, werken voor koor en voor piano. In 1911 gaat hij met pensioen. Naast de militaire muziekkorpsen dirigeert hij ook een aantal civiele harmonie- en fanfareorkesten. Op 16 januari 1918 wordt de oud-kapelmeester genaturaliseerd en krijgt hij burgerlijke rechten. Hij overlijdt in Tilburg op 2 september 1919.

Onder de werken voor harmonie- en fanfareorkest van deze 'marsenkonink' zijn: Saksische Cavallerie-Marsch, De Moedige Defileer-Marsch, Kadetten Marsch, Sempre Crescendo

Manoeuvre Mars

Als officiële defileermars (parademars) van het Regiment Limburgse Jagers geldt de Manoeuvre-mars van kapelmeester Paul Albin Stenz. Dit is de oorspronkelijke defileermars van 6^e Regiment Infanterie, waarvan de tradities door het Regiment Limburgse Jagers worden bewaard. De mars is gecomponeerd in 1890.

De kolonel Antoni schrijft in zijn 'Over het ontstaan der dingen': 'Over de te adopteren defileermars had ik maar een korte correspondentie. R.L.J. was Dr. C.L. Walther Boer hoogst dankbaar dat de prachtige, populaire, forse en opgewekte mars van ons meest roemruchte stamregiment, het 6e Regiment Infanterie, zijn trom- en hoornsolo's de zijne werd.'

Anekdote: Op 30 april 1952 wordt de verjaardag van Koningin Juliana gevierd. Daarvoor wordt in Scheveningen op de Boulevard een groot militair defilé georganiseerd, waarbij alle drie de Krijgsmachtonderdelen present zijn. Duizenden toeschouwers horen bij het schouwspel muziek van de regimentsmuziekkorpsen van de Huzaren van Boreel en van de Limburgse Jagers. Laatstgenoemde speelt tijdens het defilé maar liefst 22x de nieuwe defileermars van het Regiment.

De mars is in 1963 op een single (vinyl) gezet door het Fanfarekorps onder leiding van Kapelmeester Anne Posthumus, maar ook meerdere keren door o.a. de Koninklijke Militaire Kapel, de Marinierskapel, de Luchtmachtkapel en vele anderen, ook internationaal.

Paul Albin Stenz

Is een Nederlands componist en dirigent van Duitse afkomst. Hij wordt geboren in Probstheida bij Leipzig op 23 september 1849. Op jonge leeftijd heeft hij zitting in een jongensmuziekkorps in Leipzig en volgt daar zijn eerste muzieklessen. Daarna



Muzikaal cocktail met de Limburgse Jagers

Marsch, Manoeuvre mars, Het oude Zesde, In naam van Oranje (Watergeuzen-Marsch) Quadrille des Lanciers Chassée-Marsch, Transvaal-Mars, Souvenir de Breda Marsch, Luitenant-Generaal W. G. F. Snijders-Marsch, Kolonel Roest van Limburg-Marsch, Cadettenmars, Defileer-Marsch van het 11e Bataljon, Grenadiers en Jagers-Marsch, Kolonel Weuring-Marsch en Afscheid van het Zesde.

De laatstgenoemde mars is geschreven in 1919. Onder de naam van de componist staat nu: Ex Chef de musique au 6e Regt. Infanterie. Stenz heeft dit geschreven bij zijn afscheid als kapelmeester in Breda.

Limburgse Jagersmars

De onderkapelmeester Sergeant-Majoor-muziekinstructeur Jo Jochems, componeert omstreeks 1957 de Limburgse Jagersmars. Dit wordt de Regimentsmars, maar ook de Inspectiemars. Zo is het ook vermeld in Ceremonieel & Protocol Bijlage F - Deel II. Inspectie-, defileer-, regiments- en onderdeelmarsen. De mars wordt opgedragen aan de toenmalige commandant van het regiment, de luitenant-kolonel M. van Aalst, bij diens commando-overdracht op 27 januari 1961 in Venlo.

De mars is - gelet op de originele tekst - specifiek geschreven voor het Fanfarekorps van het Regiment. Vrij snel hebben de andere onderdelen van het Regiment de tekst overgenomen, met kleine aanpassingen in de tekst (eerste regel). De Limburgse Jagersmars is daarmee hét visitekaartje van het Fanfarekorps én het hele Regiment geworden.

Het trio van deze regimentsmars kan ook gezongen worden en de tekst van het regimentslied is als volgt:

Wij zijn (de band) van het regiment,
hetwelk is genoemd de Limburgse Jagers.
Van ons embleem, symbool van kracht
zijn wij heel fiere dragers.
Wij marcheren door de straten
van ons mooie Limburgse land
en zijn trots hierin te mogen dienen
voor Koning en het Vaderland.

Na de laatste troonswisseling (2013) is de laatste regel aangepast. Tot dat moment stond er: voor Koningin en Vaderland. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat, zeker in de Seedorf-periode, in een jolige bui de laatste regels ook wel eens vervangen zijn door '.... Trots hierin te mogen zuipen, op kosten van het Vaderland.'

Jo Jochems

Jo Jochems wordt geboren in Gorinchem. Voor de oorlog is muziek vooral liefhebberij, want hij is banketbakker van beroep. Hij vervult zijn dienstplicht in 1927 bij de Geneeskundige Dienst. Na de oorlog vindt hij zijn beroep in de muziek en hij is dan ook actief bij het muziekkorps van de Binnenlandse Strijdkrachten (muzikant op tuba / trombone en onder-dirigent) en contrabassist bij het Scala Theater te Den Haag. Vervolgens gaat hij naar het Muziekkorps Territoriale Troepen in Den Haag-West. In 1946 wordt hij als Sergeant-muzikant B geplaatst bij het muziekkorps Stoottroepen en in 1948 slaagt hij voor het examen sergeant muziek-instructeur. Na een kortstondig verblijf bij de KMK wordt hij muziek-instructeur bij diverse, door dienstplichtigen samengestelde, muziekkorpsen zoals 8e Regiment Infanterie in Arnhem, het Regiment Prinses Irene en het Regiment Stoottroepen. Vanaf 1950 wordt hij geplaatst bij het Regiment Limburgse Jagers en vanaf 1955 is Jochems ook waarnemend kapelmeester tijdens een reeks optredens in Frankrijk en Duitsland.



Partituur Afscheid van het Zesde



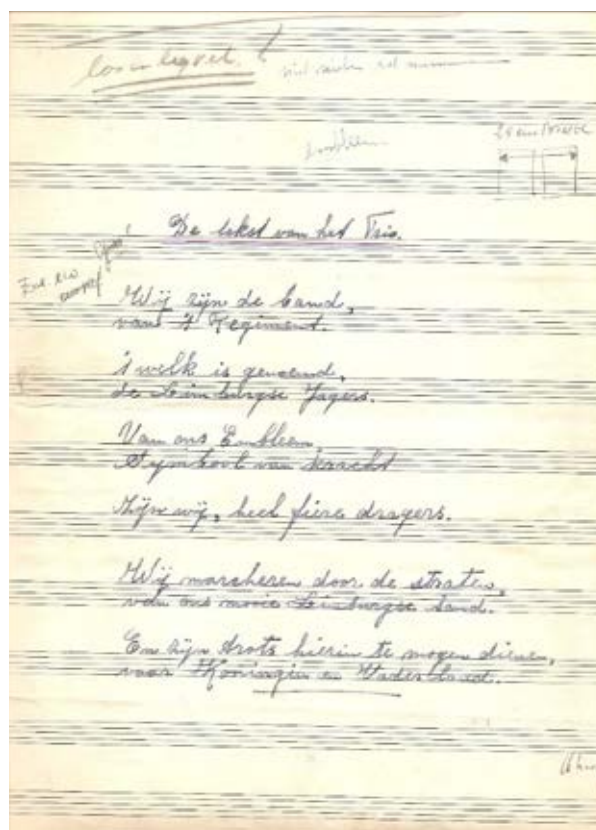
SgtMaj Jochems als muzikant in CT 1957



Vader en zoon Jochems

Van zijn hand zijn naast de Limburgse Jagersmars ook o.a. Groeten uit Limburg, Leve 't Garnizoen Venlo, Vivat Roermond, Vivat La Ville d'Aubusson en Mars de La Courtine. Die laatste twee marsen zijn muzikale herinneringen aan de jarenlange oefencycli van het Regiment Limburgse Jagers in het Franse Centraal Massief in de zestiger jaren.

Jochems wordt o.a. onderscheiden met de Eremedaille in zilver met de zwaarden in de Orde van Oranje-Nassau en het Erekoord in rood. Ook in de burgermaatschappij heeft hij vele verdiensten (bijvoorbeeld als jurylid bij de Limburgse Bond van Tamboerkorpsen). Hij overlijdt op 12 april 1977 te Roermond. Overigens speelt zijn zoon Jo Jochems jr. (57-3) eveneens in het fanfarekorps. Ze spelen zelfs een periode samen.



Tekstblad Limburgse Jagersmars



Taptoe met de Limburgse Jagers



Titelblad Manoeuvr Mars



Zangpartij LJ-mars

RICHTVLAGGEN

2e Regiment Infanterie uit Limburg

6e Regiment Infanterie uit Breda

Tekst | Lkol bd N.C.S. Vroom

Deze uitgave staat in het teken van 75 jaar REGIMENT LIMBURGSE JAGERS en daarmee ook haar oprichter Kolonel Antoni. Het Regiment dat in 1950 werd opgericht was een samenvoeging van de twee zogenaamde vooroorlogse nummerregimenten, het 2e Regiment Infanterie uit Limburg en het 6e Regiment Infanterie uit Breda. Beide opgericht in 1813/1814.

Deze symboliek is te zien in onze Historische Collectie, waar we twee zogenaamde richtvlaggen bewaren van deze regimenten. Deze werden in 1949 geschonken aan alle depots van regimenten, waar de nieuwe dienstplichtigen hun eerste opleiding/training kregen.

De getoonde richtvlaggen werden aangeboden door de Koninklijke Vereniging Ons Leger. Een vereniging die sinds 1912 het navolgende doel nastreeft:

Een goede en slagvaardige en kwalitatief hoogwaardige krijgsmacht te hebben die instaat is en blijft 1. een bijdrage te leveren aan het beschermen van het eigen en bondgenootschappelijk grondgebied 2. Bevordering van de internationale rechtsorde en stabiliteit 3. Zowel nationaal als internationaal civiele autoriteiten te ondersteunen bij rechtshandhaving, rampenbestrijding en humanitaire hulp.

De overhandiging van de richtvlaggen aan de commandanten van de vele depot's vond plaats op Paleis Soestdijk in aanwezigheid van Prins Bernhard. Kolonel Antoni (omcirkeld) op dat moment commandant van het 5e Depot Infanterie te Roermond/Venlo mocht deze Richtvlaggen daarbij in ontvangst nemen. De richtvlaggen waren bestemd om te worden uitgereikt aan de "Best Man" van de lichteing.





Majoor BD Leo Diesch

Zijn hele leven heeft hij zich ingezet voor defensie tot het moment dat duidelijk werd dat hij de strijd tegen deze oneerlijke ziekte niet zou kunnen winnen.



Oud-Regiments-commandant Ferry Tummers

Na een kort ziekbed is op 15 juni jl oud Regiments Commandant, Luitenant Kolonel b.d. Ferry Tummers overleden.

Overste Tummers was reeds vanaf het prille begin van zijn carrière betrokken bij Regiment Limburgse Jagers, met onder andere plaatsing bij het 16e Bataljon Limburgse Jagers na zijn opleiding op de KMA. Daarna volgden diverse plaatsingen onder ander in Suriname, Opleidingscentrum Infanterie en 48 Pantserinfanteriebataljon van Heutsz. In 1983-1984 was hij Commandant Dutch Infantry Coy in Libanon, waarna internationale plaatsingen bij SHAPE, AFCENT in Brunsum volgden. Na zijn Functioneel Leefijds Ontslag werd hij verzocht in 2002 het commando over het Regiment Limburgse Jagers op zich te nemen, dat hij op zijn beurt in 2005 weer heeft overgedragen.

Naast de militaire functies was hij geruime tijd plv voorzitter van de Stichting Regiment Limburgse Jagers. Daarnaast Commissaris Muziek en adviseur van het Reünie-Orkest Limburgse Jagers.

Voor zijn inzet is hij benoemd tot Limburgse Jager van Verdienste en Ereid van de Vereniging Reünie-Orkest Limburgse Jagers.



Teun van Sliedregt

Teun was van 2007 tot 2010 geplaatst bij 42BLJ waar hij onder andere mee op uitzending ging naar Afghanistan.



Wim Pijpers, Limburgse Jager van Verdienste, lid in de Orde van Oranje Nassau

Met een achtergrond als dienstplichtige Limburgse Jager werd Willem kapitein der geneeskundige troepen, toen hij in 1985 toe trad tot de redactie van het opnieuw uit te brengen Regimentstorgaan de Limburgse Jager. Met veel elan en deskundige kennis maakte Willem de eerste tien jaar deel uit van de redactie en werd de opmaak deels door hem verzorgd. Ook trad hij toe tot het bestuur van de Stichting in de functie van penningmeester, later uitgebreid met de functie van secretaris.

Majoor Pijpers was de verbinding tussen Regiment en de Limburgse Schutterswereld. Ook deed hij historisch onderzoek naar de geschiedenis van ons Regiment, met name de stamregimenten en het Bondscontingent.



Tom Frissen

Tom is in de periode van 2012 t/m 2015 werkzaam geweest bij 42 BLJ als OPC AT-pel. Hij kwam in deze periode over van 11 Tank en is daarna als instructeur bij School Zuid gaan werken. Tom was getrouwd met Joyce.





Frans van Harskamp

Luitenant-Kolonel bd Frans van Harskamp was een markant officier die oa heeft gediend bij het 16e Bataljon Limburgse Jagers in Oirschot. Was compagniescommandant van zowel de C-Cie als de A-Cie in de periode 1967-1969.



Marco de Haan

Marco is schutter licht geweest bij de Bcie en heeft deelgenomen aan de SFIR III missie. We gedenken hem met respect en dankbaarheid voor zijn toewijding en inzet. Onze gedachten gaan uit naar zijn familie, vrienden en collega's. Wij wensen hen veel sterkte bij het verwerken van dit grote verlies.



Sander de Groot

Sander is in de periode van 01-04-2017 t/m 01-05-2019 werkzaam geweest als Hoofd Sectie 6 bij 42 Bataljon Limburgse Jagers. Na een langdurig ziekbed is hij op 51 jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van kanker. We gedenken hem met respect en dankbaarheid voor zijn toewijding en inzet.

Onze gedachten gaan uit naar zijn familie, vrienden en collega's. Wij wensen hen veel sterkte bij het verwerken van dit grote verlies.



Richard Marchand

Richard diende met toewijding en overtuiging binnen de Koninklijke Landmacht, onder meer bij 16 Painfbat Limburgse Jagers, en later in verschillende staf- en commandofuncties. Tijdens zijn loopbaan nam hij deel aan meerdere internationale missies, waaronder in Libanon en Bosnië-Herzegovina.

In Tuzla was hij als G5-officier nauw betrokken bij de opvang en huisvesting van 17.500 voormalige moslimbewoners van Srebrenica. Bij de onderhandelingen met Bosnische militaire en civiele autoriteiten vervulde hij een coördinerende rol. In die moeilijke periode stond hij bekend als een loyale, betrouwbare en uiterst professionele staffunctionaris, die rust en structuur bracht te midden van complexiteit en spanning.

In de periode 1990-1998 was Richard één van de bureauhoofden bij de Sectie Materiële Mobilisatie Voorbereiding. Na een uitzending en plaatsing elders keerde hij op verzoek terug in deze functie. Samen met een werkelijk gouden ploeg medewerkers leidde hij de herstructurering van de Koninklijke Landmacht en de opheffing van vrijwel alle mobilisabele eenheden in goede banen.

Een paar jaar later mocht hij zijn geluk vieren met zijn huwelijk en het leven lachte hem weer toe. De laatste jaren waren echter moeilijk: het verlies van zijn echtgenote en zijn eigen fysieke beperkingen hebben hun sporen nagelaten. Toch bleef Richard trouw aan zijn waarden, zijn kameraadschap en zijn verbondenheid met de krijgsmacht.

We gedenken hem met respect en dankbaarheid voor zijn toewijding en inzet. Onze gedachten gaan uit naar zijn familie, vrienden en collega's. Wij wensen hen veel sterkte bij het verwerken van dit grote verlies.



Remy Erbe

Hij was een vechter in alle opzichten. Tijdens zijn uitzending naar Afghanistan op 22 mei 2010 raakte hij ernstig gewond bij een IED-aanval, een gebeurtenis die zijn leven voorgoed veranderde. Ondanks de blijvende impact van die verwondingen weigerde Remy zich te laten verslaan. Hij koos ervoor te leven met kracht, optimisme en dankbaarheid.

Zijn woorden: "Het leven is goed, nog steeds in de strijd", vatten zijn geest perfect samen: veerkrachtig, moedig en vol levenslust. Namens het Regiment Limburgse Jagers betuigen wij ons diepste medeleven aan zijn familie, zijn vrienden, zijn kameraden en aan allen die de eer hadden met hem te dienen. Onze gedachten zijn bij hen, we delen hun verlies en staan hen bij in hun verdriet.

Onze gedachten gaan uit naar zijn familie, vrienden en collega's. Wij wensen hen veel sterkte bij het verwerken van dit grote verlies.



Beste Limburgse Jagers en belangstellenden,

Ons lijfblad staat weer bol van goede verhalen. Verhalen over onze oprichtingsperiode 75 jaar geleden maar ook van de huidige tijd. De waarden van toen zijn nog steeds waarden van nu. Wellicht iets anders geformuleerd maar ik weet zeker dat "Voor elkaar - altijd" zomaar 75 jaar geleden gebruikt had kunnen zijn. We moeten onze geschiedenis koesteren want daardoor weten we waar we vandaan komen, weten we beter waar we nu staan en kunnen we ook onze weg naar de toekomst beter uitstippelen.

Kwantiteit is een kwaliteit. Deze uitdrukking is al sinds de jaren 80 populair binnen de Amerikaanse defensiegemeenschap. Soms wordt erkend dat het een Amerikaanse term is, maar vaak wordt de term, ten onrechte, toegeschreven aan Clausewitz, Lenin of Brezjnev. Meest gangbare toeschrijving is Stalin. Mijn ervaring met dit begrip stamt uit een oefening in Hohenfels waar ik met mijn team in het zwaartepunt van OPFOR zat en een ontplooid Motor Rifle Regiment over me heen kreeg. Niet de allerbeste spullen maar vooral veel. Een ervaring om niet te vergeten.

Tot zover het historisch kader. Een vrije vertaling voor onszelf. Goede mensen en dito spullen zijn van belang maar het gaat ook om het aantal, anders kun je nog steeds geen deuk in een pakje boter slaan. Vroeger is niet zaligmakend maar de naweeën van decennia aan bezuinigingen zijn nog steeds voelbaar. Het is dan ook goed dat onze krijgsmacht inclusief 42 BLJ niet alleen (nog) betere spullen krijgt maar ook groeit in omvang. Met Boxers met een boordkanon, onbemande sensoren, drones en counter-drones (luverd) beginnen we weer serieuze gevechtskracht te krijgen. Nu nog de versterking met een CV90 bataljon zodat we bij de 13e Brigade zowel kwaliteit als kwantiteit hebben. Het goede pad is ingezet, nu wel vasthouden en blijven versterken.

Wat we ook moeten vasthouden is de blijvende en niet nalatende aandacht voor onze gesneuvelden en gewonden. Dit is gelukkig geen vraag maar voor iedereen die ik spreek een uitgangspunt. Ook hier moeten we daad bij woord blijven voegen. Een mooi voorbeeld waarin dat gebeurd is de jaarlijkse fakkeltocht in Roermond.

Het Nederlands Veteraneninstituut, de Stichting Landelijke Thuisfronten en de Diensten Geestelijke Verzorging van de krijgsmacht organiseren jaarlijks in het najaar een fakkeltocht in Roermond. De tocht is voor nabestaanden en direct betrokken van tijdens operaties omgekomen militairen. Na een korte overdenking in de nabijgelegen kapel, lopen de nabestaanden met fakkels in de hand naar het Monument voor Vredesoperaties.

Kortom een belangrijke en jaarlijkse terugkerende activiteit die erg belangrijk is. Immers, zeggen "lest we forget" is een goede stap maar het gaat om het doen. Nabestaanden maar ook wijzelf mogen onze maten niet vergeten.

Dat is trouwens niet alleen van toepassing voor onze gesneuvelden tijdens operaties maar ook de maten die het leven hebben gelaten tijdens oefeningen of bijv. door ziekte of een ongeval. Voor de nabestaanden is het immers een niet aflatend gemis. Het overleden van Remy Erbé heeft diepe indruk gemaakt en, mijzelf in ieder geval, weer met de neus op de feiten gedrukt. Laten we de beperkte tijd die we hebben op deze aardkloot, goed gebruiken.

Afgelopen jaar hebben we ons 75-jarig bestaan gevierd met de nodige belangrijke evenementen. Ik noem er een paar op zonder volledig te willen zijn. De Sunset March op 6 mei, de viering van de regimentsweek begin juli in het mooie Limburgse land met als afsluiting de viering van de Regimentsjaardag in Echt. Maar ook de meer recente Phaff-dag op 21 november wat tevens de formele afsluiting van ons lustrumjaar is geweest. Een mooie dag waarbij de Commissaris van de Koning een buste heeft onthuld bij ons monument. Op dezelfde dag is ook de boekpresentatie geweest door het NIMH. Maar ook de onthulling van het straatnaambord bij de Historische Collectie ter ere van Lkol b.d. Nico Vroom en, niet te vergeten, de lustrumcoin. Nu is het alleen nog even wachten op de verstrekking van het juiste baretembleem. In de afgelopen jaren heeft iedereen immers een baretembleem gekregen waarbij er maar twee eikels zichtbaar waren. Terwijl iedereen weet dat het er toch echt drie horen te zijn. Gelukkig heeft de inspanning van onze Regimentsadjutant geloond en komt het juiste embleem weer in bereik. Dank.

Allemaal activiteiten gericht op het eren van momenten en personen die belangrijk voor ons zijn, vroeger - nu - en in de toekomst. Voor elkaar - altijd.

Ik heb nog een tweetal zaken die ik u niet wil onthouden. Allereerst enige bestuurswisselingen. Na de nodige jaren bestuurslid activiteiten te zijn geweest hebben Dave Hoff en Frans van Hoof besloten om het stokje over te dragen. Zoals besproken tijdens de Algemene Ledenvergadering neemt Angela den Boer hun rol over. Daarnaast gaat Marijn Verbaant eind dit jaar het stokje overdragen als secretaris. Sinds het begin van de VVRLJ is hij nauw betrokken geweest en actief geweest als bestuurslid. Wie zijn rol gaat overnemen is op dit moment nog niet duidelijk. Maar met zoveel betrokken Limburgse Jagers gaat dat allicht goed komen. Ik wil de scheidende bestuursleden bij deze danken voor hun niet aflatende inzet door de jaren heen. Top.

Daarnaast wil ik nog melden dat het aantal leden gestaag groeit. Goed nieuws. Daarbij komt dat we de contributie voor de betalende leden (die stemrecht hebben, het blad gratis ontvangen en normaliter vrijgesteld zijn van een eigen bijdrage bij een activiteit) niet hebben hoeven op te hogen. Zelfs geen inflatiecorrectie. Prudent financieel beleid loont dus. Om te zorgen dat dit in de toekomst ook zo blijft kunnen we natuurlijk meer betalende leden gebruiken. Oftewel, wordt betalend lid zodat we ook in de toekomst financieel gezond blijven. Voor elkaar - Altijd. Een donatie is uiteraard ook welkom. <https://www.limburgsejagers.nl/registreren-inloggen/> of scan de QR-code.



Ik wens u en de uwen een fantastische afronding toe van 2025, het jaar van ons 75-jarig bestaan.

Huub Klein Schaarsberg,
Voorzitter Regimentsvereniging
Limburgse Jagers

Voor elkaar - Altijd.





Begiftigd met de Ere-penning
van de Provincie Limburg, 11 juli 2017

WAPENFEITEN / VAANDELOPSCHRIFTEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tien-daagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949, **Uruzgan** 2007

OVERIGE ONDERSCHIEDINGEN

ERE-PENNING van de Provincie Limburg 2017
FAHNENBAND Bundesrepublik Deutschland 2006

INZET VANAF 1950

Koude oorlog (1950-1989) - **Seedorf**: 1963-2006. - **Vm Joegoslavië**: **UNPROFOR-4** (Acie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-3** 1997 (2e pel Bcie), **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ Bcie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003.

Irak: **SFIR-3** 2004 - **Afghanistan**: **ISAF BG III** 2007, **BG VIII** (A-cie) 2008, **BG IX** (BCie) 2009, **BG XII** 2010 - **Curaçao**: **CidW 6** (Acie) 2011, **CidW 7** (Bcie) 2011, **CidW 16** (Ccie) 2014 - **Uganda**: 2015 **ACOTA** (A, B Cie) - **Jordanië**: 2015 **ATFME** (B, C, D Cie) - **Mali**: 2017 **MINUSMA** (A, B, C, D Cie).

Litouwen: **Enhanced Forward Presence (EfP)** 2018-2022 - **Afghanistan**: **Resolute Support (RS)** DCie, CCie, BCie en Acie - **Iraq**: **CBMI** Trainingsmissie DCie, CCie, BCie en Acie - **Iraq**: **CBMI Force Protection** Erbil International Airport CCie

ZUSTER REGIMENT

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België, Lkol BEM Thiry

REGIMENTSOUDSTE

Kol. P.H.T.R. Jansen

REGIMENTSRaad

RC Lkol M.P.J.J.M. Kerstens, RO Kol P.T.H.R. Jansen, RegAdj P. Smit, Regkap: R.A.P. Berkers, Secr Aooi b.d. M.M.B.G. Verbaant, Kol H.M. Klein Schaarsberg, Maj b.d. J. Pluijmen.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ereleden: Mevrouw M. van der Hoeven, Lkol bd N.C.S. Vroom

VETERANEN VERENIGING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

Ereld: Lkol bd C.J.M. van der Ploeg

REGIMENTSVENIGING LIMBURGSE JAGERS

BESTUUR • **Voorzitter**: Kol H.M. Klein Schaarsberg • **Secretaris**: Aooi bd M.M.B.G. Verbaant • **Penningmeester**: Maj bd J. Pluijmen • **Activiteiten**: Kap bd F.J.W.M. van Hoof, Maj bd D. Hoff • **Administratie**: Aooi G.W.J.M. Geven • **Communicatie**: Mark Cappenberg • **GORKKL VP**: Maj bd J. Bijl • **Historie**: Vacant • **NOS & WebwinkelRLJ**: Kap bd D.J. Villanueva
Secretariaat: secr@limburgsejagers.nl
Reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv SRLJ
Contact Algemeen: info@limburgsejagers.nl

HISTORISCHE COLLECTIE REGIMENT LIMBURGSE JAGERS

Bezoek elke dins- en donderdag van 10.00-15.00 via wachtgebouw De Ruyter van Stevenick kazerne te Oirschot, aanmelden per e-mail: jmhvanommen@gmail.com - hc@limburgsejagers.nl

Conservator Historische Collectie RLJ: Lkol bd J. van Ommen

Medewerkers HC: Wmr bd R.H.N. Daemen, LJer bd H. Pook, Kpll bd L. van Es, Lkol bd N.C.S. Vroom

Medewerker IT: Lj bd A van Dijke

Medewerker beeld en geluid: Kpll bd Chris van Straaten (foto@limburgsejagers.nl)

Medewerker Muziek: LJ bd R. Jennen

Medewerker Landstormkorps: K. van de Windt

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS | ROLJ

Repetitielokaal: zaal Linne, gemeenschapshuis de koppel, Dieteren

Voorzitter: LJer bd M. van Sloun

Dirigent: Dhr Stoffels

Contact: rolj@limburgsejagers.nl
redrolj@limburgsejagers.nl

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R.Jennen (muz@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

Limburgse Jager bd H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse JagerJ bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ, 42 BLJ, ROLJ, VVRLJ

Via bestuurslid communicatie

E-mail: comm@limburgsejagers.nl

SOCIAL MEDIA LIMBURGSE JAGERS

Facebook: Limburgse Jagers

Instagram: @limburgsejagers

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Sgt1 Dijkmans

E-mail: limburgsejagers@mindef.nl

